

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDU PRE VEREJNÚ SLUŽBU EURÓPSKEJ ÚNIE (prvá komora)

z 5. júla 2011 *

„Verejná služba — Zmluvný zamestnanec — Podmienky prijatia do zamestnania — Fyzická spôsobilosť — Vstupná lekárska prehliadka — Ochrana fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov — Lekárske tajomstvo — Presun lekárskeho údajov medzi inštitúciami — Právo na ochranu súkromia“

Vo veci F-46/09,

ktorej predmetom je žaloba podaná podľa článkov 236 ES a 152 AE,

V, uchádzačka o pracovné miesto zmluvného zamestnanca v Európskom parlamente, s bydliskom v Bruseli (Belgicko), v zastúpení: É. Boigelot a S. Woog, avocats,

žalobkyňa,

ktorú v konaní podporuje:

Európsky dozorný úradník pre ochranu údajov, v zastúpení: M. V. Pérez Asinari a H. Kranenborg, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník konania,

proti

Európskemu parlamentu, v zastúpení: K. Zejdová a S. Seyr, splnomocnené zástupkyne,

žalovanému,

SÚD PRE VEREJNÚ SLUŽBU (prvá komora),

v zložení: predseda komory S. Gervasoni (spravodajca), sudcovia H. Kreppel a M. I. Rofes i Pujol,

tajomník: R. Schiano, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 8. marca 2011,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: francúzština.

Rozsudok

- 1 Návrhom doručeným do kancelárie Súdu pre verejnú službu 5. októbra 2009 podala V túto žalobu, ktorou sa v prvom rade domáha jednak zrušenia rozhodnutia z 19. decembra 2008, ktorým riaditeľ personálnej správy Európskeho parlamentu z dôvodu nespôsobilosti na výkon práce odvolal ponuku pracovného miesta, ktorá bola žalobkyni predložená 10. decembra 2008, a jednak zrušenia lekárskeho posudku posudkového lekára Parlamentu z 18. decembra 2008, ako aj náhrady ujmy, ktorá jej údajne vznikla.

Právny rámec

- 2 Článok 82 ods. 3 Podmienok zamestnávania ostatných zamestnancov Európskej únie (ďalej len „PZOZ“) stanovuje:

„Zmluvný zamestnanec môže byť prijatý do zamestnania, ak:

...

d) je fyzicky schopný plniť svoje povinnosti...“

- 3 Článok 83 PZOZ stanovuje:

„Pred prijatím do zamestnania sa zmluvný zamestnanec podrobí lekárskemu vyšetreniu, ktoré vykoná jeden z lekárov inštitúcie, aby sa inštitúcia ubezpečila, že tento zamestnanec spĺňa požiadavky článku 82 ods. 3 písm. d).

Článok 33 [druhý odsek] Služobného poriadku [úradníkov Európskej únie] sa uplatňuje obdobne.“

- 4 Článok 33 druhý odsek Služobného poriadku úradníkov Európskej únie (ďalej len „služobný poriadok“) stanovuje:

„Ak výsledkom vyšetrenia stanoveného v prvom odseku bude negatívne lekárske stanovisko, uchádzač môže do 20 dní odo dňa oznámenia tohto stanoviska orgánom požiadať, aby jeho prípad bol predložený na vyjadrenie lekárskeho konzíliu, zloženému z troch lekárov, ktorých menovací orgán vyberie spomedzi lekárov orgánu. Lekára zodpovedného za počiatočné negatívne stanovisko vypočuje lekárske konzílium. Uchádzač môže predložiť lekárske konzíliu stanovisko lekára podľa svojho výberu. Ak lekárske konzílium potvrdí závery vyšetrenia uvedeného v prvom odseku, uchádzač zaplatí 50 % z poplatkov a vedľajšie výdavky.“

- 5 Článok 15 rozhodnutia predsedníctva Parlamentu o vnútorných predpisoch vzťahujúcich sa na prijímanie úradníkov a ostatných zamestnancov (ďalej len „vnútorné predpisy“) z 3. mája 2004 stanovuje:

„Zmluvný zamestnanec sa pred prijatím do zamestnania musí podrobiť lekárskej prehliadke v súlade s článkom 83 PZOZ. Výsledok tejto prehliadky je platný počas jedného roka, ak nerozhodne inak posudkový lekár inštitúcie, ktorý môže v prípade potreby stanoviť kratšiu dobu platnosti.“ [*neoficiálny preklad*]

- 6 V procesnej príručke zdravotnej služby Európskej komisie je uvedené, že ak po podpísaní spôsobilosti alebo nespôsobilosti nedôjde k nástupu do zamestnania, spis sa po uplynutí šiestich mesiacov uloží do archívu.

- 7 Článok 1 ods. 1 nariadenia (ES) č. 45/2001 Európskeho parlamentu a Rady z 18. decembra 2000 o ochrane jednotlivcov so zreteľom na spracovanie osobných údajov inštitúciami a orgánmi Spoločenstva a o voľnom pohybe takýchto údajov (Ú. v. ES L 8, s. 1; Mim. vyd. 13/026, s. 102) stanovuje:

„V súlade s týmto nariadením chránia inštitúcie a orgány zriadené zmluvami o založení [Európskej únie] alebo na ich základe, ďalej len „inštitúcie alebo orgány [Únie], základné práva a slobody fyzických osôb, a najmä ich právo na súkromie vzhľadom na spracovávanie osobných údajov, a neobmedzujú ani nezakazujú slobodný pohyb osobných údajov medzi sebou navzájom alebo recipientom s výhradou vnútroštátneho práva členských štátov vykonávajúcich smernicu 95/46/ES.“

- 8 Článok 4 nariadenia č. 45/2001 stanovuje:

„1. Osobné údaje musia byť:

- a) spracovávané spravodlivo a zákonne;
- b) zhromažďované na konkrétne, explicitné a legitímne účely a ďalej nespracované spôsobom nezlučiteľným s týmito účelmi. Ďalšie spracovanie osobných údajov na dejepisné, štatistické alebo vedecké účely sa nepovažuje za nezlučiteľné za predpokladu, že prevádzkovateľ poskytne primerané záruky, najmä na to, aby zabezpečil, že sa údaje nespracujú na žiadne iné účely alebo nepoužijú na podporu opatrení alebo rozhodnutí týkajúcich sa ktoréhokoľvek konkrétneho jednotlivca;
- c) primerané, podstatné a nie nadbytočné vo vzťahu k účelom, na ktoré sú zhromažďované a/alebo ďalej spracovávané;
- d) presné a v prípade potreby aktualizované; musí byť prijaté každé odôvodnené opatrenie na to, aby sa zabezpečilo, že údaje, ktoré sú nepresné alebo neúplné, budú vymazané alebo opravené, so zreteľom na účely, na ktoré boli zozbierané alebo na ktoré sa ďalej spracovávajú;
- e) uchované vo forme, ktorá umožňuje identifikáciu dotknutej osoby po obdobie nie dlhšie ako nevyhnutné na účely, na ktoré boli zozbierané alebo na ktoré boli ďalej spracované. Inštitúcia alebo orgán [Únie] stanoví, že osobné údaje, ktoré sa majú uchovávať dlhšie obdobie na dejepisné, štatistické alebo vedecké účely, sa majú uchovávať v anonymnej forme, alebo ak to nie je možné, iba so zakódovanou totožnosťou dotknutej osoby. Údaje sa však v žiadnom prípade nesmú použiť na iné ako dejepisné, štatistické alebo vedecké účely.

2. Dodržiavanie súladu s odsekom 1 zabezpečuje prevádzkovateľ.“

- 9 Článok 6 nariadenia č. 45/2001 stanovuje:

„Bez toho, aby boli dotknuté články 4, 5 a 10:

1. Osobné údaje sa spracujú na účely iné ako tie, na ktoré boli zhromaždené, iba vtedy, ak je zmena výslovne povolená vnútornými pravidlami inštitúcie alebo orgánu [Únie].

...“

10 Článok 7 nariadenia č. 45/2001 stanovuje:

„Bez toho, aby boli dotknuté články 4, 5, 6 a 10:

1. Osobné údaje sa prenášajú v rámci inštitúcií alebo orgánov Spoločenstva alebo iným inštitúciám a orgánom iba vtedy, ak sú údaje nevyhnutné na legitímne plnenie úloh patriacich do právomoci príjemcu.

...“

11 Odseky 1 až 3 článku 10 nariadenia č. 45/2001 stanovujú:

„1. Spracovávanie osobných údajov odhaľujúcich rasový alebo etnický pôvod, politické názory, náboženské alebo filozofické presvedčenie, členstvo v odboroch a údajov týkajúcich sa zdravia alebo sexuálneho života sa týmto zakazuje.

2. Odsek 1 sa neuplatňuje, ak:

- a) dotknutá osoba poskytla svoj výslovný súhlas so spracovaním týchto údajov s výnimkou prípadov, kde vnútorné pravidlá inštitúcie alebo orgánu [Únie] stanovujú, že zákaz uvedený v odseku 1 nesmie byť odstránený tým, že dotknutá osoba poskytne svoj súhlas, alebo
- b) spracovanie je nevyhnutné na účely dodržiavania konkrétnych práv a záväzkov prevádzkovateľa v oblasti pracovného práva, pokiaľ je prevádzkovateľ na to oprávnený zmluvami o založení [Európskej únie] alebo inými právnymi nástrojmi prijatými na ich základe, alebo ak je to nevyhnutné, pokiaľ s tým súhlasí európsky dozorný úradník pre ochranu údajov, pod podmienkou primeraných záruk, alebo...

3. Odsek 1 sa neuplatňuje, ak sa spracovanie údajov požaduje na účely preventívnej medicíny, lekárskej diagnózy, poskytovania starostlivosti alebo riadenia zdravotníckych služieb a ak sú tieto údaje spracovávané profesionálnym zdravotníckym pracovníkom podliehajúcim záväzku profesionálneho tajomstva alebo inou osobou taktiež podliehajúcou podobnému záväzku mlčanlivosti.“

Skutkové okolnosti

- 12 Od februára 1997 do marca 2006 pracovala žalobkyňa vo viacerých útvaroch Komisie ako pomocná zamestnankyňa alebo dočasná zamestnankyňa, pričom celková doba trvania jej pracovných pomerov dosiahla približne tri roky. Ako poslednú vykonávala od septembra 2005 do marca 2006 ako dočasná zamestnankyňa funkciu asistentky v rámci jednotky spoločného vyšetrovania s ďalšími orgánmi Európskeho úradu pre boj proti podvodom (OLAF).
- 13 Oznámením z 27. februára 2006 bola žalobkyňa informovaná o tom, že uspela v testoch na výber zmluvných zamestnancov pre 25 členských štátov v oblasti sekretariátu nazývaných CAST 25. Jej meno bolo preto zaradené do konečnej databázy úspešných uchádzačov Európskeho úradu pre výber pracovníkov (EPSO) platnej tri roky.
- 14 V júni 2006 vyjadrili dve generálne riaditeľstvá Komisie záujem o prijatie žalobkyne do zamestnania.
- 15 Žalobkyňa bola pozvaná na lekárske vyšetrenie, ktoré malo v súlade s článkom 83 PZOZ posúdiť jej spôsobilosť na výkon funkcie.
- 16 Dňa 26. júna 2006 sa v priestoroch zdravotnej služby Komisie v Bruseli (Belgicko) uskutočnila vstupná lekárska prehliadka a žalobkyňu prijal doktor K.

- 17 Dňa 29. júna 2006 poslala žalobkyňa e-mail pánovi F., vedúcemu zdravotnej služby Komisie, v ktorom sa sťažovala na údajné nevhodné správanie doktora K. voči nej počas vstupnej lekárskej prehliadky 26. júna 2006.
- 18 Pán F. túto sťažnosť prešetril v júli 2006, keď na jednej strane vypočul doktora K., ktorý poprel, že by sa dopustil predmetných skutkov, a na druhej strane prijal žalobkyňu.
- 19 Po ukončení tohto vyšetrovania sa napriek neexistencii dôkazu o skutkoch vytýkaných doktorovi K. rozhodlo, že spisom žalobkyne sa bude zaoberať iný lekár.
- 20 Posudkový lekár Komisie vydal 26. septembra 2006 lekársky posudok o fyzickej nespôsobilosti žalobkyne.
- 21 Pani S., riaditeľka v rámci Generálneho riaditeľstva (GR) pre personál a administratívu, listom z 9. novembra 2006 informovala žalobkyňu, že v tom čase nespĺňala podmienky fyzickej spôsobilosti požadované na výkon funkcie a že môže v lehote 20 dní v súlade s článkom 33 druhým odsekom služobného poriadku požiadať, aby bol jej prípad predložený na vyjadrenie lekárskeho konzília.
- 22 Listom z 18. novembra 2006 žalobkyňa požiadala, aby bol jej prípad predložený na vyjadrenie lekárskeho konzília.
- 23 Po preskúmaní všetkých dokumentov v spise záujemkyne a po vyžiadaní si psychiatrického znaleckého posudku lekárskeho konzília vo svojom stanovisku zo 17. apríla 2007, ktoré jednomyselne prijali všetci traja jeho členovia, uviedlo, že zastáva „názor, že [žalobkyňa] [nemá] schopnosti požadované na výkon funkcie“. Na konci stanoviska bolo uvedené, že „lekárske odôvodnenie záverov [bolo] pri dodržaní lekárskeho tajomstva poskytnuté [zdravotnej službe Komisie]“.
- 24 Listom z 15. mája 2007 Komisia informovala žalobkyňu, že „podľa vyjadrenia konzília [ktorého kópia bola prílohou listu] nespĺňa podmienky fyzickej spôsobilosti požadované na výkon funkcie“. V tomto liste bolo uvedené, že „lekárske odôvodnenie záverov [bolo] pri dodržaní lekárskeho tajomstva poskytnuté vedúcemu zdravotnej služby Komisie v Bruseli, ktorý ho založil do zdravotného spisu [žalobkyne]“.
- 25 Dňa 9. mája 2007 žalobkyňa podala proti tomuto rozhodnutiu sťažnosť.
- 26 Rozhodnutím z 12. júla 2007 Komisia zamietla túto sťažnosť.
- 27 Dňa 4. marca 2008 žalobkyňa podala žalobu pod číslom F-33/08 v prvom rade proti rozhodnutiu z 15. mája 2007. Súd pre verejnú službu rozsudkom z 21. októbra 2009 túto žalobu zamietol. Všeobecný súd Európskej únie, na ktorý bolo podané odvolanie, rozsudkom z 15. júna 2011 (V/Komisia, T-510/09 P) potvrdil toto rozhodnutie.
- 28 Zdravotná služba Parlamentu oznámením z 9. decembra 2008 požiadala útvary Komisie o poskytnutie zdravotného spisu žalobkyne a Parlament následne listom z 10. decembra 2008 predložil žalobkyňi ponuku pracovného miesta zmluvného zamestnanca kategórie II na generálnom sekretariáte na obdobie od 2. februára do 2. augusta 2009. V liste bolo uvedené, že táto ponuka platí v prípade splnenia podmienok prijatia do zamestnania v zmysle článku 82 PZOZ a v prípade pozitívneho výsledku vstupnej lekárskej prehliadky. Žalobkyňa tiež bola vyzvaná, aby najneskôr do dvoch týždňov zaslala faxom potrebné dokumenty, najmä úradne overené kópie potvrdení od všetkých predchádzajúcich zamestnávateľov. E-mailom z toho istého dňa osoba zodpovedná za správu náborového spisu žalobkyne informovala žalobkyňu predovšetkým o spôsobe vykonania vstupnej lekárskej prehliadky a vyzvala ju, aby priniesla identifikačnú fotografiu „na založenie [svojho] zdravotného spisu“.

- 29 Žalobkyňa e-mailom z 10. decembra 2008 prijala ponuku pracovného miesta Parlamentu. Ďalším e-mailom z toho istého dňa Parlament informovala, že v lehote pätnástich dní nemôže faxom zaslať požadované dokumenty, lebo cestuje do zahraničia, a že vzhľadom na obdobie vianočných sviatkov by chcela lehotu predĺžiť do januára.
- 30 Listom z 10. decembra 2008 bola žalobkyňa predvolaná na vstupnú lekársku prehliadku 7. januára 2009. V tomto liste boli pod čiarou uvedené mená šiestich lekárov pracujúcich v zdravotnej službe Parlamentu v Bruseli. List bol podpísaný doktorom B. Medzi spomenutými šiestimi lekármi bol aj doktor K., ktorý 26. júna 2006 vykonal vstupnú lekársku prehliadku žalobkyne v Komisii a ktorého správanie žalobkyňa napadla.
- 31 Osoba zodpovedná za správu náborového spisu žalobkyne e-mailom z 11. decembra 2008 žalobkyňi odpovedala, že môže bez problémov zaslať požadované dokumenty v januári, keďže prijatie do zamestnania je plánované na 2. februára 2009.
- 32 Dňa 12. decembra 2008 sa žalobkyňa z vlastnej iniciatívy dostavila na kliniku Parc Léopold v Bruseli, kde si dala urobiť rozbor krvi.
- 33 Dňa 12. decembra 2008 dostala zdravotná služba Parlamentu kópiu náborového zdravotného spisu žalobkyne, ktorého originál bol uložený v archíve Komisie, keď táto inštitúcia odmietla záujemkyňu prijať do zamestnania.
- 34 V posudku z 18. decembra 2008 posudkový lekár Parlamentu po oboznámení sa s informáciami poskytnutými Komisiou dospel k záveru, že žalobkyňa je fyzicky nespôsobilá na výkon „všetkých funkcií vo všetkých európskych inštitúciách“. Tento posudok má názov „Výsledok lekárskeho vyšetrenia z 26. [júna] 2006 vykonaného v Komisii v Bruseli“ a zakladá sa na konštatovaní, že posudkový lekár Komisie žalobkyňu 26. septembra 2006 uznal za nespôsobilú, túto nespôsobilosť 17. apríla 2007 potvrdilo odvolacie lekárske konzílium a „aj v súčasnosti sa vzťahuje na všetky funkcie vo všetkých európskych inštitúciách“.
- 35 Listom z 19. decembra 2008 Parlament informoval žalobkyňu o spomenutom posudku o nespôsobilosti z 18. decembra 2008 a odvolal ponuku pracovného miesta, ktorú jej predložil 10. decembra 2008 (ďalej len „sporné rozhodnutie“). V tomto liste Parlament v prvom rade pripomenul povinnosť žalobkyne informovať o všetkých ostatných vstupných lekárskejších prehliadkach uskutočnených v minulosti v inej inštitúcii, aby sa zjednodušil proces náboru a umožnil presun zdravotného spisu z predmetnej inštitúcie. V druhom rade Parlament uviedol, že si zabezpečil presun zdravotného spisu žalobkyne z Komisie po tom, čo v databáze CAST zistil, že záujemkyňa predtým pracovala pre túto inštitúciu.
- 36 Listom z 5. januára 2009 žalobkyňa na základe článku 90 ods. 2 služobného poriadku podala sťažnosť proti spornému rozhodnutiu. Parlament tvrdí, že sťažnosť mu bola doručená 7. januára 2009, pričom proti tomuto tvrdeniu žalobkyňa nenamieta.
- 37 E-mailami z 26. januára a 13. marca 2009 žalobkyňa doplnila sťažnosť. Požiadala tiež o oznámenie výsledkov odberov krvi vykonaných 12. decembra 2008 na klinike Parc Léopold a 26. júna 2006 zdravotnou službou Komisie a obvinila doktora K., že sfaľšoval výsledky týchto lekárskejších analýz.
- 38 Dňa 18. februára 2009 si žalobkyňa dala urobiť nový rozbor krvi, ktorý podľa ňou citovaných zdrojov ukázal „pozoruhodný rozdiel v porovnaní s výsledkami rozborov krvi z 12. decembra 2008, ktorý je na prvý pohľad ťažké vysvetliť“.
- 39 Parlament listom z 30. apríla 2009 informoval žalobkyňu, že odmieta obvinenia, podľa ktorých doktor K. sfaľšoval výsledky spomenutých rozborov krvi.
- 40 Implicitné rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti vzniklo 7. mája 2009.

- 41 Listom z 12. mája 2009 Parlament žalobkyňu informoval o výsledkoch rozborov krvi.
- 42 Listom z 24. júna 2009, ktorý bol žalobkyni doručený 2. júla 2009, generálny sekretár Parlamentu sťažnosť výslovne zamietol.

Návrhy účastníkov konania a konanie

- 43 Žalobkyňa navrhuje, aby Súd pre verejnú službu:
- pred vydaním rozhodnutia vo veci nariadil Parlamentu, aby jednak odstránil z jej zdravotného spisu výsledky rozborov krvi uskutočnených 12. decembra 2008 na klinike Parc Léopold z dôvodu sfalšovania doktorom K. a jednak odstránil, nahradil alebo opravil v jej zdravotnom spise nesprávne odpovede, ktoré vyslovila pod nátlakom doktora K. počas vstupnej lekárskej prehliadky v Komisii,
 - zrušil sporné rozhodnutie,
 - zrušil posudok posudkového lekára z 18. decembra 2008,
 - nariadil Parlamentu, aby vykonal skutočnú vstupnú lekársku prehliadku, ktorá nebude diskriminačná, a opätovne vytvoril pracovné miesto na GR pre komunikáciu Parlamentu, ktoré jej bolo ponúknuté,
 - uložil Parlamentu povinnosť poskytnúť jej odškodnenie za spôsobenú nemajetkovú ujmu a majetkovú škodu vo výške 70 000 eur, pričom táto suma sa zvýši o úroky z omeškania,
 - uložil Parlamentu povinnosť nahradiť trovy konania.
- 44 Parlament navrhuje, aby Súd pre verejnú službu:
- zamietol žalobu,
 - zaviazal žalobkyňu na náhradu všetkých trov konania.
- 45 Listom z 12. februára 2010, ktorý sa týkal opatrenia na zabezpečenie priebehu konania, požiadal Súd pre verejnú službu Parlament o predloženie rozhodnutia predsedníctva Parlamentu o vnútorných predpisoch vzťahujúcich sa na prijímanie úradníkov a ostatných zamestnancov z 3. mája 2004. Parlament tejto žiadosti vyhovel.
- 46 Listom z 12. apríla 2010 Súd pre verejnú službu prijal opatrenie týkajúce sa dokazovania na základe článku 58 ods. 2 druhým pododsekom rokovacieho poriadku, pričom týmto opatrením požiadal Komisiu, aby predovšetkým uviedla, aké sú jej vnútorné predpisy v oblasti presunu lekárskeho údajov medzi inštitúciami a za akých skutkových okolností došlo k presunu lekárskeho údajov V do Parlamentu. Komisia listom z 23. apríla 2010 vyhovelá tomuto opatreniu.
- 47 Listom z 12. apríla 2010 Súd pre verejnú službu požiadal Parlament, aby na jednej strane v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania spresnil skutkové okolnosti, za ktorých došlo k presunu lekárskeho údajov žalobkyne do Parlamentu, a na druhej strane v súlade s článkom 111 ods. 1 rokovacieho poriadku predložil svoje pripomienky týkajúce sa potreby prizvať Európskeho dozorného úradníka pre ochranu údajov (EDÚOÚ), aby vstúpil do konania ako vedľajší účastník. Listom z 23. apríla 2010 Parlament vyhovel opatreniu na zabezpečenie priebehu konania a informoval Súd pre verejnú službu, že nemá pripomienky týkajúce sa potreby prizvať EDÚOÚ, aby vstúpil do konania ako vedľajší účastník.

- 48 Listom z 12. apríla 2010 Súd pre verejnú službu v súlade s článkom 111 ods. 1 rokovacieho poriadku požiadal žalobkyňu o predloženie pripomienok týkajúcich sa potreby prizvať EDÚOÚ, aby vstúpil do konania ako vedľajší účastník. Žalobkyňa listom z 23. apríla 2010 odpovedala, že takéto prizvanie považuje za potrebné.
- 49 Súd pre verejnú službu usúdil, že nie je potrebné prizvať Komisiu, aby v tomto spore vstúpila do konania ako vedľajší účastník, keďže táto inštitúcia v rámci vyššie uvedeného nariadeného dokazovania poskytla Súdu pre verejnú službu potrebné doplňujúce informácie. V tomto spore okrem toho nemôže dôjsť k priamemu poškodeniu práv Komisie, keďže žalobné návrhy sa nevzťahujú na nijaký akt tejto inštitúcie.
- 50 Žalobkyňa e-mailom z 23. apríla 2010 informovala Súd pre verejnú službu, že pozastavila mandát svojho právneho zástupcu, kým nebude prijaté rozhodnutie o návrhu na postúpenie veci, ktorý predložila Súdnemu dvoru Európskej únie.
- 51 Po výmene listov a e-mailov medzi Súdom pre verejnú službu a žalobkyňou, najmä listu súdneho tajomníka z 21. mája 2010 a listu predsedu Súdu pre verejnú službu z 10. júna 2010, žalobkyňa listom z 15. júna 2010 zaslaným predsedovi Súdu pre verejnú službu potvrdila, že ponecháva v platnosti žalobu podanú na Súd pre verejnú službu, ako aj plnomocenstvo na zastupovanie udelené advokátovi Boigelotovi v tejto veci. Tento list zaslaný žalobkyňou nebol založený do spisu. Advokát Boigelot listom z 1. júla 2010 potvrdil, že je v tejto veci stále splnomocnený na zastupovanie žalobkyne. K tomuto listu bol pripojený list žalobkyne z 15. júna 2010.
- 52 Listom z 8. júla 2010 vyzval Súd pre verejnú službu EDÚOÚ, aby sa vyjadril, či chce do tohto sporu vstúpiť ako vedľajší účastník konania. Súd pre verejnú službu v tomto liste zdôraznil predovšetkým to, že žalobkyňa namieta porušenie článkov 6 a 7 nariadenia č. 45/2001.
- 53 EDÚOÚ listom z 31. augusta 2010 odpovedal, že si želá vstúpiť do tohto konania na podporu návrhov žalobkyne.
- 54 Listom zo 16. septembra 2010 vyzval Súd pre verejnú službu v súlade s článkom 111 ods. 2 rokovacieho poriadku účastníkov konania, aby v prípade potreby uviedli, ktoré dokumenty považujú za tajné alebo dôverné a v dôsledku toho si neželajú, aby boli poskytnuté vedľajšiemu účastníkovi konania. Parlament listom z 20. septembra 2010 odpovedal Súdu pre verejnú službu, že nijaký z dokumentov, ktoré sú súčasťou spisu, nie je tajný ani dôverný. Žalobkyňa listom z 24. septembra 2010 požiadala o dôverné zaobchádzanie so svojimi osobnými údajmi pri každom procesnom úkone v tejto veci, aby sa zabránilo akejkoľvek možnosti identifikácie, a Súdu pre verejnú službu zaslala verziu žaloby, ktorá neobsahovala dôverné informácie.
- 55 Listom z 11. októbra 2010 boli účastníci konania informovaní, že Súd pre verejnú službu priznal žalobkyňi dôverné zaobchádzanie, o ktoré požiadala. Parlament bol vyzvaný, aby Súdu pre verejnú službu zaslal vyjadrenie k žalobe a list z 23. apríla 2010, v ktorom predovšetkým uviedol, že nemá pripomienky k potrebe vstupu EDÚOÚ do konania ako vedľajšieho účastníka, vo verzii, ktorá nebude obsahovať dôverné informácie. Parlament tejto žiadosti vyhovel.
- 56 Uznesením z 10. novembra 2010 bol povolený vstup EDÚOÚ do konania ako vedľajšieho účastníka.
- 57 Dňa 10. januára 2011 predložil EDÚOÚ svoje vyjadrenie vedľajšieho účastníka konania. V tomto vyjadrení uvádza, že do konania vstupuje na podporu návrhov žalobkyne len z toho dôvodu, že žalobkyňa tvrdí, že postup zdravotnej služby Parlamentu bol v rozpore s pravidlami ochrany údajov.
- 58 Účastníci konania listami z 3. februára 2011 predložili svoje pripomienky k tomuto vyjadreniu.

Právny stav

1. O návrhu na zrušenie posudku posudkového lekára z 18. decembra 2008

- 59 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že akty alebo rozhodnutia, ktoré môžu byť predmetom žaloby pre neplatnosť, predstavujú opatrenia so záväznými právnymi účinkami, ktoré sa dotýkajú záujmov žalobcu tým, že zásadným spôsobom menia jeho právne postavenie (rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. júna 1994, Pérez Jiménez/Komisia, T-6/93, bod 34). Pokiaľ ide o akty alebo rozhodnutia, ktoré sa vyhotovujú vo viacerých fázach, najmä na konci interného konania, predmetom žaloby pre neplatnosť môžu byť v zásade len opatrenia, ktoré vyjadrujú konečné stanovisko inštitúcie na konci tohto konania, a nie predbežné opatrenia, ktorých cieľom je pripraviť konečné rozhodnutie (pokiaľ ide o stanovisko lekárskeho konzília, pozri najmä rozsudok Súdu prvého stupňa z 11. apríla 2006, Angeletti/Komisia, T-394/03, bod 36; a pokiaľ ide o stanovisko poskytnuté posudkovou komisiou, pozri rozsudok Súdu pre verejnú službu zo 4. novembra 2008, Marcuccio/Komisia, F-41/06, body 53 a 54).
- 60 Posudok posudkového lekára z 18. decembra 2008 predstavuje prípravný akt sporného rozhodnutia a žalobkyňa ho v dôsledku toho nemôže priamo napadnúť. Z toho vyplýva, že návrh napádajúci tento posudok treba zamietnuť ako neprípustný.

2. O návrhu, aby Súd pre verejnú službu nariadil určité opatrenia

- 61 Žalobkyňa navrhuje, aby Súd pre verejnú službu nariadil Parlamentu, aby jednak odstránil z jej zdravotného spisu výsledky rozborov krvi uskutočnených 12. decembra 2008 a jednak odstránil, nahradil alebo opravil v jej zdravotnom spise nesprávne odpovede, ktoré vyslovila pod nátlakom doktora K. počas vstupnej lekárskej prehliadky v Komisii. Žalobkyňa tiež navrhuje, aby Súd pre verejnú službu nariadil Parlamentu vykonať skutočnú vstupnú lekársku prehliadku a opätovne vytvoriť pracovné miesto na GR pre komunikáciu Parlamentu, ktoré jej bolo ponúknuté.
- 62 Ako tvrdí Parlament, takéto návrhy smerujú k uloženiu príkazu.
- 63 Z ustálenej judikatúry však vyplýva, že súd Únie nemá právomoc ukladať inštitúciám príkazy (rozsudok Súdneho dvora z 21. novembra 1989, Becker a Starquit/Parlament, C-41/88 a C-178/88, uverejnenie výberu z rozhodnutí, s. 3807, bod 6; rozsudky Súdu prvého stupňa z 9. júna 1994, X/Komisia, T-94/92, bod 33; z 9. júna 1998, Chesi a i./Rada, T-172/95, bod 33, a z 15. decembra 1999, Latino/Komisia, T-300/97, bod 28 a tam citovaná judikatúra; rozsudok Súdu pre verejnú službu zo 7. novembra 2007, Hinderyckx/Rada, F-57/06, bod 65).
- 64 Uvedený návrh teda možno len zamietnuť ako neprípustný.

3. O návrhu na zrušenie sporného rozhodnutia

- 65 Žalobkyňa v podstate uvádza štyri žalobné dôvody:
- prvý založený na protiprávnej povahe posudku posudkového lekára Parlamentu, ktorý bol vydaný na základe dokumentov získaných od zdravotnej služby Komisie starších ako dva roky a bez predchádzajúceho klinického a psychologického vyšetrenia záujemkyne,
 - druhý založený na nedodržaní postupu stanoveného v článku 33 druhom odseku služobného poriadku a zásady dodržiavania práva na obhajobu, keďže sporné rozhodnutie bolo prijaté bez toho, aby žalobkyňa najprv dostala možnosť obrátiť sa na odvolacie lekárske konzílium,

- tretí založený na nedodržaní zásady ochrany súkromia a ustanovení článkov 6 a 7 nariadenia č. 45/2001,
- štvrtý založený na existencii psychického obťažovania.

O prvom žalobnom dôvode založenom na protiprávnej povahe posudku posudkového lekára

Tvrdenia účastníkov konania

- 66 Žalobkyňa tvrdí, že posudok posudkového lekára, na základe ktorého bolo prijaté sporné rozhodnutie, bol vydaný za protiprávnych okolností. Posudkový lekár totiž vydal svoj posudok bez lekárskeho vyšetrenia žalobkyne len na základe starého zdravotného spisu získaného od zdravotnej služby Komisie, ktorý obsahoval informácie staršie než dva roky a bol spochybnený vo veci F-33/08. Podľa súdu Únie však vstupná lekárska prehliadka musí nevyhnutne zahŕňať klinické vyšetrenie, inak je úplne zbytočná. Podľa predpisov Komisie je navyše platnosť posudku o spôsobilosti obmedzená na šesť mesiacov.
- 67 Parlament nespochybňuje tvrdenie, že posudkový lekár nepodrobil žalobkyňu klinickému vyšetreniu. Usudzuje však, že v tomto prípade posudkový lekár nebol povinný vykonať takéto vyšetrenie.
- 68 Parlament na úvod po prvé zdôrazňuje, že Súd pre verejnú službu vo svojom rozsudku z 21. októbra 2009 (V/Komisia, už citovaný) rozhodol o zákonnosti rozhodnutia o nespôsobilosti žalobkyne prijatého Komisiou. Sporné rozhodnutie a posudok posudkového lekára sa teda zakladajú na rozhodnutí, ktoré Komisia prijala úplne zákonne.
- 69 Po druhé Parlament tvrdí, že prípadná potreba vykonať klinické vyšetrenie uchádzača o pracovné miesto je čisto lekárskou otázkou, ktorú nemôže posudzovať súd. V tomto smere analogicky pripomína judikatúru súdu Únie týkajúcu sa otázky, či je potrebné, aby posudková komisia vykonala klinické vyšetrenie úradníka.
- 70 Po tretie Parlament uvádza, že jeho posudkový lekár mal k dispozícii zdravotný spis žalobkyne poskytnutý Komisiou, ktorý obsahoval výsledky viacerých klinických vyšetrení a doplňujúce posudky. Informácie obsiahnuté v tomto spise však boli vzhľadom na chronickú a trvalú povahu ochorenia žalobkyne dostatočne aktuálne a relevantné na to, aby mohol vydať posudok.
- 71 Po štvrté Parlament vylučuje uplatnenie tvrdenia založeného na procesnej príručke zdravotnej služby Komisie, lebo tento text sa na Parlament nevzťahuje. Jediné interné pravidlo Parlamentu v oblasti platnosti vstupnej prehliadky predstavuje článok 15 vnútorných predpisov, podľa ktorého je posudok o spôsobilosti platný jeden rok. Toto pravidlo sa však vzťahuje len na kladné posudky a nemôže brániť tomu, aby sa posudkový lekár Parlamentu pri vydávaní posudku v spore odvolal na posudok o nespôsobilosti vydaný posudkovým lekárom Komisie pred viac než jedným rokom.

Posúdenie Súdom pre verejnú službu

- 72 Súd Únie síce nemôže v rámci posudzovania zákonnosti odmietnutia žiadosti o prijatie do zamestnania z dôvodu fyzickej nespôsobilosti nahradiť špecifický lekársky posudok vlastným posúdením, prináleží mu však overiť, či sa náborové konanie uskutočnilo zákonným spôsobom, a najmä preskúmať, či sa odmietnutie žiadosti o prijatie do zamestnania zakladá na odôvodnenom lekárskom posudku, ktorý preukázal zrozumiteľnú súvislosť medzi lekárskymi zisteniami, ktoré obsahuje, a závermi, ku ktorým dospel (rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. apríla 1994, A/Komisia, T-10/93, bod 61).

- 73 Posudkový lekár inštitúcie nemusí svoj posudok o fyzickej nespôsobilosti založiť len na aktuálnej existencii fyzických alebo psychických ťažkostí, ale môže stanoviť aj lekárske podloženú prognózu budúcich problémov, ktoré môžu v predvídateľnej budúcnosti spochybniť riadny výkon predpokladanej funkcie (rozsudok A/Komisia, už citovaný, bod 62).
- 74 Navyše je potrebné pripomenúť, že ak inštitúcia Únie disponuje širokou mierou voľnej úvahy, má preskúmanie dodržiavania záruk, ktoré právny poriadok Únie stanovuje pre správne konanie, zásadný význam. Súd Únie mal príležitosť spresniť, že k týmto zárukám patrí predovšetkým povinnosť príslušnej inštitúcie starostlivo a nestranne preskúmať všetky relevantné aspekty konkrétneho prípadu a dostatočne odôvodniť svoje rozhodnutie (pozri rozsudky Súdneho dvora z 21. novembra 1991, Technische Universität München, C-269/90, bod 14; zo 7. mája 1992, Pesqueras De Bermeo a Naviera Laida/Komisia, C-258/90 a C-259/90, bod 26, a z 22. novembra 2007, Španielsko/Lenzing, C-525/04 P, bod 58; rozsudok Súdu prvého stupňa z 8. septembra 2009, ETF/Landgren, T-404/06 P, bod 163).
- 75 V tomto prípade zo samotného znenia posudku z 18. decembra 2008 vyplýva, že posudkový lekár Parlamentu pri vypracovaní posudku vychádzal výhradne z lekárskeho údajov získaných Komisiou v rokoch 2006 a 2007, teda pred viac než rokom a pol, v rámci inej vstupnej lekárskej prehliadky. Parlament napokon nespochybňuje skutočnosť, že Komisia tieto lekárske údaje získala viac než rok a pol pred vydaním posudku o nespôsobilosti posudkovým lekárom Parlamentu 18. decembra 2008.
- 76 V prvom rade však treba zdôrazniť, že článok 15 vnútorných predpisov, pravidlo správania, ktoré si Parlament sám stanovil a ktorého uplatnenie nemôže vylúčiť bez udania dôvodov, ktoré ho k tomu viedli, obmedzuje vo všeobecnosti platnosť výsledku lekárskej prehliadky vykonanej v zmysle ustanovení článku 83 PZOZ na jeden rok. Vzhľadom na toto ustanovenie mal teda Parlament prinajmenšom zapochybovať o platnosti údajov získaných od Komisie, lebo po uplynutí viac než roka od vstupnej prehliadky by ich nemohol považovať za platné, keby boli získané v rámci jeho vlastného náborového konania.
- 77 Súd prvého stupňa okrem toho rozhodol, že vstupná lekárska prehliadka musí nevyhnutne obsahovať klinické vyšetrenie, lebo v opačnom prípade je úplne zbytočná, a v prípade potreby aj dodatočné biologické testy nariadené posudkovým lekárom (rozsudok A/Komisia, už citovaný, body 49 až 51).
- 78 Z judikatúry citovanej vyššie v bodoch 73 a 74 napokon vyplýva, že aby bol posudok o nespôsobilosti zákonný, musí konštatovať súčasné alebo budúce problémy a vychádzať z relevantných informácií.
- 79 Parlament síce, vychádzajúc z judikatúry v oblasti uznávania invalidity z povolania, tvrdí, že otázka, či je za daných okolností potrebné vykonať klinické vyšetrenie dotknutej osoby, spadá do voľnej úvahy zverenej členom posudkovej komisie (rozsudok Súdu prvého stupňa z 23. novembra 2004, O/Komisia, T-376/02, bod 44).
- 80 Táto judikatúra sa však týka obmedzenia súdneho preskúmania čisto lekárskeho posudku a nemôže byť dôvodom na to, aby si posudkový lekár nesplnil povinnosť, ktorá je stanovená v článku 83 PZOZ, vykonať lekárske vyšetrenie, aby sa sám uistil o spôsobilosti záujemcu na výkon funkcie.
- 81 Právomoc voľnej úvahy v zdravotnej oblasti priznaná lekárovi okrem toho súdu nezakazuje nielen preveriť vecnú presnosť predložených dôkazov, ich spoľahlivosť a súlad, ale ani preskúmať, či tieto dôkazy predstavujú celok relevantných údajov, ktoré musia byť zohľadnené pri posúdení komplexnej situácie, a či sú spôsobilé opodstatniť závery, ktoré sa z nich vyvodili (pozri v tomto smere rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. mája 2004, Hecq/Komisia, T-191/01, bod 63).
- 82 V tejto veci teda vzhľadom na skorší čas získania lekárskeho údajov poskytnutých Komisiou a na to, že tieto údaje sa medzičasom mohli zmeniť, posudkový lekár v čase vydania posudku o nespôsobilosti nemal k dispozícii všetky relevantné informácie o zdravotnom stave žalobkyne.

- 83 Uplatnenie tvrdenia Parlamentu založeného na ochorení, ktoré bolo dôvodom na skonštatovanie nespôsobilosti žalobkyne zo strany Komisie v roku 2007, treba vylúčiť. Z judikatúry totiž vyplýva, že psychické problémy, ktoré sa časom vždy vyvíjajú, nemôžu byť dôvodom na definitívne vyradenie osoby, ktorá nimi trpí, z výkonu práce, pričom správny orgán má povinnosť zabezpečiť v primeraných intervaloch pravidelné vyšetrenia záujemcu (pokiaľ ide o nariadenie práceneschopnosti úradníka z úradnej povinnosti, pozri rozsudok Súdu pre verejnú službu z 13. decembra 2006, de Brito Sequeira Carvalho/Komisia, F-17/05, body 129 a 130, ktoré boli potvrdené rozsudkom Súdu prvého stupňa z 5. októbra 2009, de Brito Sequeira Carvalho/Komisia, T-40/07 P, a Komisia/de Brito Sequeira Carvalho, T-62/07 P, body 231 až 240).
- 84 Pokiaľ ide o skutočnosť, že Súd pre verejnú službu rozhodol o zákonnosti rozhodnutia o nespôsobilosti žalobkyne prijatého Komisiou v roku 2007, táto skutočnosť nemá vzhľadom na úvahy uvedené v predchádzajúcich bodoch nijaký vplyv na posúdenie dôvodnosti tohto žalobného dôvodu.
- 85 Zástupcovia Parlamentu navyše počas pojednávania v odpovediach na otázky Súdu pre verejnú službu uviedli, že z dôvodu lekárskeho tajomstva podobne ako menovací orgán v čase, keď rozhodol o sťažnosti žalobkyne, nemali prístup k dokumentom, na základe ktorých posudkový lekár vydal posudok o nespôsobilosti. Nemohli teda Súdu pre verejnú službu uviesť, aká bola povaha týchto dokumentov, ani potvrdiť, či spis zaslaný Komisiou Parlamentu poskytoval posudkovému lekárovi Parlamentu všetky informácie týkajúce sa osobitných súvislostí vstupnej lekárskej prehliadky vykonanej v Komisii a skutočnosti, že Komisia žalobkyňu v minulosti opakovane prijala do zamestnania. Príslušný orgán Parlamentu nemohol overiť ani to, či posudok posudkového lekára vychádza zo všetkých relevantných údajov.
- 86 Súd pre verejnú službu napokon konštatuje, že posudkový lekár Parlamentu bez vyšetrenia žalobkyne vydal kategorický a všeobecný posudok, zatiaľ čo v rámci vstupnej lekárskej prehliadky v Komisii vydali odborníci určení lekársym konzíliom podrobnejšie stanovisko.
- 87 Žalobnému dôvodu založenému na protiprávnej povahe posudku posudkového lekára sa teda musí vyhovieť.

O druhom žalobnom dôvode založenom na nedodržaní článku 33 druhého odseku Služobného poriadku

Tvrdenia účastníkov konania

- 88 Žalobkyňa tvrdí, že Parlament porušil ustanovenia článku 33 služobného poriadku a zásadu dodržiavania práva na obhajobu. Sporné rozhodnutie totiž bolo prijaté bez toho, aby žalobkyňa najprv v súlade s týmito ustanoveniami dostala možnosť obrátiť sa na odvolacie lekárske konzílium.
- 89 Parlament po prvé tvrdí, že v spornom rozhodnutí bolo uvedené, že žalobkyňa má v prípade potreby možnosť obrátiť sa na lekárske konzílium a napadnúť posudok posudkového lekára, avšak túto možnosť nevyužila.
- 90 Po druhé Parlament uvádza dôvody okamžitého prijatia sporného rozhodnutia. Keďže žalobkyňa neinformovala zdravotnú službu o lekárskejších vyšetreniach, ktoré absolvovala v Komisii, predovšetkým narušila vzťah dôvery s inštitúciou. Následne Parlament tvrdí, že pracovné miesto ponúknuté žalobkyňi bolo potrebné urýchlene obsadiť a nahradiť tak úradníčku na materskej dovolenke. A napokon Parlament uvádza, že keby lekárske konzílium spochybnilo posudok posudkového lekára, vzhľadom na povahu ponúknutého pracovného miesta by žalobkyňi mohol ponúknuť rovnocenné zamestnanie.

Posúdenie Súdom pre verejnú službu

- 91 Z ustanovení článku 82 v spojení s článkom 83 PZOZ vyplýva, že uchádzač o pracovné miesto zmluvného zamestnanca sa pred prijatím do zamestnania podrobí lekárskeho vyšetreniu posudkového lekára, ktorý preskúma, či spĺňa podmienky fyzickej spôsobilosti požadované na výkon ponúkanej funkcie.
- 92 Článok 33 druhý odsek služobného poriadku, ktorý sa analogicky vzťahuje na zmluvných zamestnancov, stanovuje interné odvolacie konanie v prípade negatívneho posudku vydaného posudkovým lekárom inštitúcie.
- 93 Z judikatúry vyplýva, že zriadením odvolacieho lekárskeho konzília v článku 33 druhého odseku služobného poriadku mal normotvorca za cieľ vytvoriť dodatočnú záruku pre uchádzačov, a tak zlepšiť ochranu ich práv (rozsudok A/Komisia, už citovaný, bod 23). Táto záruka, ktorá súvisí so zásadou dodržiavania práva na obhajobu (rozsudok Súdu pre verejnú službu z 13. decembra 2007, N/Komisia, F-95/05, body 69 a 76), predstavuje podstatnú formálnu náležitosť.
- 94 Túto záruku treba okrem toho nevyhnutne dodržať pred prijatím rozhodnutia o odmietnutí prijatia do zamestnania a nie v neskoršej fáze, lebo vtedy by stratila svoje opodstatnenie, teda zabezpečiť, aby sa dodržalo právo uchádzačov o pracovné miesto na obhajobu (pozri analogicky rozsudok Súdneho dvora z 8. júla 1999, Hercules Chemicals/Komisia, C-51/92 P, body 75 až 78; rozsudok Súdu prvého stupňa z 8. júla 2008, Franchet a Byk/Komisia, T-48/05, bod 151). Znenie článku 33 druhého odseku Služobného poriadku je v tomto smere jasné: uchádzač o pracovné miesto sa môže na lekárske konzílium obrátiť v lehote 20 dní, ktorá nezačína plynúť dňom oznámenia rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o prijatie do zamestnania, ale dňom oznámenia stanoviska posudkového lekára.
- 95 V tejto veci je jednoznačné, že Parlament pred prijatím sporného rozhodnutia neposkytol žalobkyni možnosť obrátiť sa na odvolacie lekárske konzílium. Je pravda, že Parlament záujemkyňu informoval o tejto možnosti pri oznámení sporného rozhodnutia. Táto skutočnosť však nemá vplyv na zistenú protiprávnu povahu, lebo predmetné rozhodnutie bolo prijaté skôr, než žalobkyňa dostala možnosť obrátiť sa v lehote 20 dní od oznámenia stanoviska posudkového lekára na odvolacie lekárske konzílium.
- 96 Parlament napokon ako dôvod nedodržania ustanovení článku 33 služobného poriadku uvádza, že zo služobných dôvodov musel urýchlene prijať zamestnanca ako náhradu za úradníčku na materskej dovolenke, v dôsledku čoho nemohol pred prijatím sporného rozhodnutia čakať na uplynutie lehoty 20 dní stanovenej ustanoveniami článku 33 služobného poriadku ani na stanovisko lekárskeho konzília v prípade, že by sa naň žalobkyňa obrátila.
- 97 To však nemôže byť zákonný dôvod na to, aby si Parlament nesplnil procesné povinnosti stanovené v článku 33 služobného poriadku. Odchod úradníčky na materskú dovolenku v každom prípade nepredstavuje výnimočnú udalosť a Parlamentu prináležalo buď zabezpečiť nahradenie osoby na materskej dovolenke iným zmluvným zamestnancom, alebo začať proces náboru v dostatočnom predstihu na to, aby mohol dodržať podstatnú formálnu náležitosť stanovenú v článku 33 druhom odseku služobného poriadku. Vzhľadom na časový úsek medzi vydaním posudku posudkovým lekárom a plánovaným dátumom prijatia do zamestnania, ktorým bol 2. február 2009, v tejto veci za nijakých okolností nebolo *a priori* nemožné požiadať lekárske konzílium o stanovisko.
- 98 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že na zrušenie rozhodnutia nestačí len porušenie procesného pravidla, najmä zásady dodržiavania práva na obhajobu, ale treba, aby toto porušenie malo vplyv na obsah konečného rozhodnutia. V tomto spore to tak však je, lebo nie je vylúčené, že odvolacie lekárske konzílium, ktoré by malo k dispozícii všetky relevantné informácie o zdravotnom stave žalobkyne v čase prijatia sporného rozhodnutia, by mohlo vydať iný posudok než posudkový lekár, prípadne spochybniť možnosť vychádzať z lekárskeho údajov získaných Komisiou pred viac než rokom a pol.

- 99 Z toho vyplýva, že žalobnému dôvodu založenému na nedodržaní článku 33 druhého odseku služobného poriadku sa tiež musí vyhovieť.

O treťom žalobnom dôvode založenom na nedodržaní práva na ochranu súkromia a článkov 6 a 7 nariadenia č. 45/2001

Tvrdenia účastníkov konania

- 100 Žalobkyňa sa domnieva, že Parlament porušil právo na ochranu súkromia a pravidlá ochrany osobných údajov, najmä pravidlá týkajúce sa presunu jej zdravotného spisu. Posudkový lekár Parlamentu vydal svoj posudok na základe dokumentov získaných od Komisie. Tieto dokumenty však na jednej strane mali byť uložené v archíve Komisie v súlade s procesnou príručkou zdravotnej služby tejto inštitúcie a už nemali byť súčasťou zdravotného spisu, keďže žalobkyňa nevykonávala v Komisii nijakú funkciu. Články 6 a 7 nariadenia č. 45/2001 na druhej strane zakazujú presun lekárskeho údajov týkajúcich sa žalobkyne z Komisie do Parlamentu. Lekárske údaje, ktoré má Komisia k dispozícii, totiž boli získané výlučne s cieľom prijať žalobkyňu do zamestnania v útvaroch tejto inštitúcie. Úlohou posudkového lekára okrem toho bolo vykonať vstupnú lekársku prehliadku, a nie skúmať zdravotný stav žalobkyne v minulosti.
- 101 Podľa Parlamentu sporné rozhodnutie nijako neporušuje pravidlá ochrany osobných údajov. Článok 7 nariadenia č. 45/2001 totiž stanovuje, že presun osobných údajov medzi inštitúciami je možný, ak sú údaje nevyhnutné na legitímne plnenie úloh patriacich do právomoci príjemcu. Sporný presun sa však uskutočnil s cieľom umožniť Parlamentu plniť jednu z jeho úloh, a to overovanie fyzickej spôsobilosti uchádzača o pracovné miesto. Tento presun bol navyše opodstatnený úsilím vyhnúť sa zbytočným lekárske vyšetreniam a umožniť správnomu orgánu, aby mal k dispozícii úplné informácie.
- 102 EDÚOÚ sa domnieva, že presunom a ďalším použitím lekárskeho údajov o zdravotnom stave žalobkyne získaných v rokoch 2006 a 2007 došlo k porušeniu nariadenia č. 45/2001. Na úvod spresňuje, že tieto údaje nie sú súčasťou zdravotného spisu žalobkyne ako bývalej dočasnej zamestnankyne a bývalej zmluvnej zamestnankyne Komisie a že otázka zákonnosti ich presunu nie je rovnaká ako otázka presunu zdravotného spisu osoby zamestnanej inštitúciou medzi inštitúciami. V procesnej príručke zdravotnej služby Komisie sa neuvádza, na aké účely sa lekárske údaje získané v rámci náborového konania uchovávajú v jej archíve dlhšie než šesť mesiacov ani za akých podmienok sú tieto údaje prístupné. EDÚOÚ pripomína, že v dvoch stanoviskách prijatých v rokoch 2007 a 2008 odporučil Parlamentu a Komisii, aby sa v prípade uchádzačov uznaných za fyzicky nespôsobilých na prijatie do zamestnania lekárske údaje získané v rámci náborového konania uchovávali len po obmedzenú dobu, ktorá by mohla zodpovedať lehote, počas ktorej je možné spochybníť údaje alebo rozhodnutie prijaté na základe nich.
- 103 EDÚOÚ zdôrazňuje, že presun osobných údajov medzi inštitúciami sa riadi predovšetkým článkom 7 nariadenia č. 45/2001, avšak bez toho, aby boli dotknuté články 4, 5, 6 a 10 tohto nariadenia. Dodržanie článku 7 nariadenia č. 45/2001 by teda nemalo za následok, že presun a ďalšie použitie údajov budú v súlade s týmto nariadením ako celkom, na rozdiel od toho, čo podľa všetkého tvrdí Parlament, ktorý svoje vyjadrenie k žalobe obmedzuje na uvedený článok 7. EDÚOÚ pripomína, že podľa článku 10 ods. 1 nariadenia č. 45/2001 sa zakazuje spracovanie osobitných kategórií údajov, napríklad lekárskeho údajov, a že podľa Európskeho súdu pre ľudské práva má ochrana takýchto údajov zásadný význam pri výkone práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života zaručeného článkom 8 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaného 4. novembra 1950 v Ríme (ďalej len „EDLP“). Keďže žalobkyňa nedala súhlas so spracovaním sporných údajov, výnimka stanovená v článku 10 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 45/2001 sa nepoužije. Parlament okrem toho nepreukázal, že presun týchto údajov, hoci bol legitímny v zmysle článku 7 nariadenia č. 45/2001, bol aj skutočne nevyhnutný na účely dodržiavania jeho práv a záväzkov v oblasti pracovného práva v zmysle druhej výnimky stanovenej v článku 10 ods. 2 písm. b) tohto nariadenia. Parlament totiž mohol tieto

informácie získať iným spôsobom, ktorý by menšou mierou zasahoval do súkromného života dotknutej osoby, napríklad tým, že by žalobkyňu požiadal o poskytnutie týchto informácií, alebo tým, že by zabezpečil uskutočnenie lekárskeho vyšetrenia vo svojich útvaroch. EDÚOÚ v tomto smere spresňuje, že vo svojom vyššie uvedenom stanovisku z roku 2007 Parlamentu odporučil, aby z formulára lekárskej prehliadky pred prijatím do zamestnania odstránil otázky, či už bola uchádzačovi zamietnutá žiadosť o prijatie do zamestnania zo zdravotných dôvodov alebo či navštívil neurológa, psychiatra, psychoanalytika alebo psychoterapeuta. Parlament tomuto odporúčaniu vyhovel.

- 104 EDÚOÚ ďalej tvrdí, že v čase, keď Parlament od zdravotnej služby Komisie získal lekárske údaje týkajúce sa žalobkyne, tieto údaje už neboli uchovávané na pôvodné účely, čiže na preskúmanie zdravotnej spôsobilosti žalobkyne na výkon práce v Komisii. Tieto údaje boli navyše uložené v archíve Komisie, hoci šesťmesačná lehota od prijatia rozhodnutia o nespôsobilosti stanovená v procesnej príručke zdravotnej služby Komisie už uplynula. Presunom a použitím týchto údajov teda došlo k porušeniu článku 4 ods. 1 písm. b) a e) nariadenia č. 45/2001. Zmena účelu spracovania týchto údajov okrem toho nemohla byť odôvodnená na základe článku 6 tohto nariadenia. Pokiaľ ide o žiadosť o presun, Parlament mal navyše spolu s Komisiou povinnosť dbať na to, aby bol celý presun legitímny.
- 105 EDÚOÚ napokon uvádza, že aj za predpokladu, že by žalobkyňa úmyselne neinformovala Parlament o predchádzajúcich lekárskejších prehliadkach, táto skutočnosť by nemala vplyv na právo na ochranu údajov, ktoré záujemkyni vyplýva z nariadenia č. 45/2001.
- 106 Žalobkyňa vo svojich pripomienkach k vyjadreniu vedľajšieho účastníka konania uvádza, že úplne súhlasí s analýzou EDÚOÚ, podľa ktorej Parlament porušil článok 4 ods. 1 písm. b) a e) a článok 10 ods. 2 písm. b) nariadenia č. 45/2001. Konštatovanie, že presun lekárskejších údajov nezodpovedal skutočnej nevyhnutnosti v zmysle článku 10 ods. 1 písm. b) tohto nariadenia, má platiť z rovnakých dôvodov ako v prípade článku 7 ods. 1 nariadenia, posledného ustanovenia, ktoré bolo tiež porušené, lebo sporný presun nemožno považovať za nevyhnutný na legitímne plnenie úloh Parlamentu. Táto inštitúcia nedodrжала zásadu obmedzenia účelu, presnosti a aktuálnosti údajov ani pravidiel ich uchovávaní, čím porušila článok 4 ods. 1 písm. b), d) a e) nariadenia č. 45/2001.
- 107 Parlament vo svojich pripomienkach k vyjadreniu vedľajšieho účastníka konania zdôrazňuje, že spracovanie osobných údajov žalobkyne bolo nevyhnutné na to, aby si inštitúcia splnila povinnosti v oblasti pracovného práva, čiže aby overila fyzickú spôsobilosť žalobkyne na výkon funkcie v súlade s článkom 83 PZOZ a článkom 33 služobného poriadku. Spracovanie týchto údajov je teda oprávnené v zmysle článku 10 ods. 2 písm. b) nariadenia č. 45/2001. Spracovanie týchto údajov výlučne pracovníkmi zdravotnej služby Parlamentu, ktorí musia dodržiavať služobné tajomstvo, na účely lekárskej diagnostiky spôsobilosti na výkon práce posudkovým lekárom, bolo tiež nevyhnutné, a teda legitímne v zmysle článku 10 ods. 3 tohto nariadenia. Toto spracovanie bolo tiež súčasťou legitímneho výkonu úradnej právomoci a v dôsledku toho bolo oprávnené z hľadiska článku 5 písm. a) tohto nariadenia.
- 108 Pokiaľ ide o presun údajov, Parlament tvrdí, že bol nevyhnutný na legitímne plnenie úloh inštitúcie. Parlament by totiž bez tohto presunu nemohol splniť svoje úlohy: žalobkyňa jednak v čase, keď sa skontaktovala so zdravotnou službou Parlamentu, neinformovala túto službu o tom, že v minulosti absolvovala lekársku prehliadku v inej inštitúcii, a jednak postup Parlamentu spočívajúci v tom, že požiada o presun náborového zdravotného spisu uchádzača v prípade, že záujemca už absolvoval vstupnú prehliadku v inej inštitúcii, je v záujme inštitúcie i dotknutej osoby, lebo vďaka nemu netreba opakovať určité lekárske vyšetrenia. Možnosť vykonať novú lekársku prehliadku v Parlamente, ktorú spomína EDÚOÚ, závisí od čisto lekárskeho posúdenia príslušného lekára na základe poskytnutého spisu.

- 109 Pokiaľ ide o kvalitu údajov, Parlament sa domnieva, že neporušil článok 4 ods. 1 písm. b) a e) nariadenia č. 45/2001. Údaje boli podľa neho zhromažďované na konkrétne účely, a to na posúdenie fyzickej spôsobilosti žalobkyne na výkon funkcie v službách Únie, pričom tieto účely sú explicitné a legitímne, keďže sú uvedené konkrétne v článku 33 služobného poriadku a keďže tieto údaje sa ďalej spracovávali na rovnaké účely. Všetky inštitúcie okrem toho vykonávajú vstupnú prehliadku na rovnakom právnom základe a za rovnakých podmienok. Podmienky spôsobilosti, ktoré treba splniť, sú vo všeobecnosti rovnaké vo všetkých inštitúciách. Presun sporných údajov je analogický s presunom zdravotného spisu úradníka preloženého do inej inštitúcie, ktorý EDÚOÚ vo svojom stanovisku z 14. júna 2007 považuje za legitímny. Údaje zozbierané Komisiou navyše neboli uchované po obdobie dlhšie ako nevyhnutné na účely, na ktoré boli zozbierané alebo spracované. EDÚOÚ vo svojich „Usmerneniach týkajúcich sa spracovania údajov v oblasti prijímania pracovníkov“ z októbra 2008 výslovne uznal, že osobné údaje neprijatých uchádzačov sa môžu uchovávať dva roky po ukončení konania, a táto lehota v tejto veci nebola prekročená. Lehota jedného roka stanovená v článku 15 vnútorných predpisov Parlamentu sa napokon týka len platnosti prehliadky.

Posúdenie Súdom pre verejnú službu

– Pokiaľ ide o prvú časť žalobného dôvodu založenú na porušení práva na rešpektovanie súkromného života

- 110 Vo svojich písomných vyjadreniach a počas pojednávania účastníci konania zdôrazňovali druhú časť žalobného dôvodu týkajúcu sa porušenia článkov 6 a 7 nariadenia č. 45/2001. Vstup EDÚOÚ do konania ako vedľajšieho účastníka prispel k tomu, že pojednávanie sa sústredilo na túto druhú časť. Súd pre verejnú službu sa však domnieva, že prvá časť žalobného dôvodu založená na porušení práva na rešpektovanie súkromného života je v bodoch 14.1 a 16.12 žaloby, ktoré boli následne na pojednávaní rozvinuté, opísaná dostatočne presne na to, aby na ňu Súd pre verejnú službu osobitne reagoval.
- 111 Podľa judikatúry Súdneho dvora predstavuje právo na rešpektovanie súkromného života zakotvené v článku 8 EDLP a vyplývajúce zo spoločných ústavných tradícií členských štátov jedno zo základných práv chránených právnym poriadkom Únie. Zahŕňa najmä právo osoby na utajenie jej zdravotného stavu (pozri najmä rozsudok Súdneho dvora z 5. októbra 1994, X/Komisia, C-404/92 P, bod 17; pozri tiež rozsudky ESLP z 25. februára 1997, Z v. Fínsko, *Zbierka rozsudkov a rozhodnutí* 1997-I, § 71, a zo 4. decembra 2008, S. a Marper v. Spojené kráľovstvo, č. 30562/04 a 30566/04, § 66).
- 112 Presun osobných údajov týkajúcich sa zdravotného stavu osoby zozbieraných inštitúciou tretej osobe vrátane inej inštitúcie predstavuje ako taký zásah do súkromia dotknutej osoby bez ohľadu na to, ako sú neskôr takto oznámené informácie použité (pozri analogicky rozsudok Súdneho dvora z 20. mája 2003, Österreichischer Rundfunk a i., C-465/00, C-138/01 a C-139/01, body 73 až 75).
- 113 Podľa judikatúry však základné práva môžu byť obmedzené pod podmienkou, že tieto obmedzenia skutočne zodpovedajú cieľom všeobecného záujmu a nepredstavujú vo vzťahu k sledovanému účelu neprimeraný a neúnosný zásah, ktorým by bola dotknutá samotná podstata takto zaručeného práva (rozsudok z 5. októbra 1994, X/Komisia, už citovaný, bod 18). V tomto smere treba vychádzať z článku 8 ods. 2 EDLP. Podľa tohto ustanovenia môže byť zásah štátneho orgánu do súkromia odôvodnený za predpokladu, i) že je „v súlade so zákonom“, ii) že sleduje jeden alebo viac taxatívne vymedzených cieľov a iii) že je „nevyhnutný“ na dosiahnutie týchto cieľov.
- 114 V tejto veci teda treba preskúmať, či presun lekárskeho údajov medzi inštitúciami s cieľom uľahčiť prácu posudkového lekára v rámci vstupnej lekárskej prehliadky možno považovať za zákonný z hľadiska uvedených troch podmienok.

- 115 Po prvé, pokiaľ ide o prvú podmienku, ustanovenia nariadenia č. 45/2001 umožňujú konštatovať, že presun osobných údajov medzi inštitúciami je «v súlade so zákonom».
- 116 Ustanovenia článku 7 nariadenia č. 45/2001 totiž zahŕňajú takýto druh spracovania osobných údajov.
- 117 Vzniká však otázka, či je tento článok formulovaný dostatočne presne na to, aby umožnil osobám, ktorým je zákon určený, upraviť ich správanie, a či teda zodpovedá požiadavke predvídateľnosti stanovenej v judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri najmä rozsudok ESĽP z 20. mája 1999, *Rekvényi v. Maďarsko, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-III*, § 34). Článok 7 nariadenia č. 45/2001 totiž veľmi všeobecne stanovuje, že presuny údajov medzi inštitúciami sú možné len za predpokladu, že oznámené údaje „sú nevyhnutné na legitímne plnenie úloh patriacich do právomoci príjemcu“.
- 118 Článok 6 nariadenia č. 45/2001 ďalej výslovne stanovuje, že „osobné údaje sa spracujú na účely iné ako tie, na ktoré boli zhromaždené, iba vtedy, ak je zmena výslovne povolená vnútornými pravidlami inštitúcie alebo orgánu Spoločenstva“.
- 119 Treba však skonštatovať, že Parlament sa neodvoláva na existenciu písomného pravidla stanovujúceho presun lekárskeho údajov medzi inštitúciami alebo výmenu lekárskeho informácií medzi zdravotnými službami inštitúcií, pokiaľ ide o uchádzačov o zamestnanie, a nie osoby pracujúce v týchto inštitúciách.
- 120 Po druhé Parlament tvrdí, že cieľom presunu lekárskeho údajov z jednej inštitúcie do druhej je umožniť overiť, či záujemca spĺňa podmienky fyzickej spôsobilosti na výkon funkcie, ktorá mu je ponúkaná, a či v prípade prijatia do zamestnania bude môcť skutočne vykonávať túto funkciu. Súdny dvor v tomto smere rozhodol, že vykonanie vstupnej prehliadky slúži legitímnemu záujmu inštitúcií Únie (rozsudok z 5. októbra 1994, *X/Komisia*, už citovaný, bod 20). Uvádzaný cieľ tak v zmysle článku 8 ods. 2 EDĽP môže byť dôvodom na zásah do práva na rešpektovanie súkromného života.
- 121 Po tretie treba preskúmať, či je predmetný zásah v demokratickej spoločnosti nevyhnutný na dosiahnutie sledovaného cieľa.
- 122 Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva sa zásah považuje za nevyhnutný v demokratickej spoločnosti, ak zodpovedá naliehavej spoločenskej potrebe a najmä ak je primeraný sledovanému cieľu a dôvody uvádzané vnútroštátnymi orgánmi na jeho opodstatnenie sa javia byť relevantné a postačujúce. Vnútroštátne orgány majú v tomto smere istú právomoc voľnej úvahy. Rozsah tejto právomoci sa však mení a závisí od určitých faktorov, medzi ktoré patrí povaha predmetného práva zaručeného EDĽP, jeho význam pre dotknutú osobu, povaha zásahu a jeho účel. Táto právomoc je tým užšia, čím je dotknuté právo dôležitejšie na to, aby mal jednotlivec zaručený skutočný výkon základných práv „intímnej“ povahy, ktoré mu prináležia. Keď ide o osobitne dôležitý aspekt existencie alebo identity jednotlivca, právomoc voľnej úvahy ponechaná štátu je obmedzená (rozsudok ESĽP z 10. apríla 2007, *Evans v. Spojené kráľovstvo*, č. 6339/05, § 77).
- 123 Ako už bolo uvedené, v tejto veci teda ochrana osobných údajov zohráva zásadnú úlohu pri výkone práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života zakotveného v článku 8 EDĽP. Rešpektovanie dôvernej povahy informácií o zdravotnom stave predstavuje jedno zo základných práv zaručených právnym poriadkom Únie (pozri rozsudky Súdneho dvora z 8. apríla 1992, *Komisia/Nemecko*, C-62/90, bod 23, a z 5. októbra 1994, *X/Komisia*, už citovaný, bod 17). Táto zásada je prvoradá nielen z hľadiska ochrany súkromia chorých osôb, ale aj na udržanie ich dôvery v lekárskeho zbor a v zdravotnícke služby vo všeobecnosti (rozsudok ESĽP Z v. *Fínsko*, už citovaný, § 95). Vzhľadom na mimoriadne intímnu a citlivú povahu lekárskeho údajov si možnosť poskytnúť alebo oznámiť takéto informácie tretej osobe, aj keby išlo o inú inštitúciu alebo iný orgán Únie, bez súhlasu dotknutej osoby vyžaduje mimoriadne dôkladné preskúmanie (pozri analogicky už citované rozsudky ESĽP Z v. *Fínsko*,

§ 95, a S. a Marper v. Spojené kráľovstvo, § 103). Nariadenie č. 45/2001 v článku 10 ods. 1 v tomto smere stanovuje, že spracovanie lekárskeho údajov je v zásade zakázané okrem výnimiek uvedených v odseku 2 tohto článku.

- 124 Treba teda na jednu stranu váh postaviť záujem Parlamentu zaručiť prijatie osoby spôsobilej na výkon funkcie, ktorá jej bude zverená, a na druhú stranu závažnosť zásahu do práva dotknutej osoby na rešpektovanie jej súkromného života.
- 125 V tejto veci však Súd pre verejnú službu zastáva názor, že hoci vykonanie vstupnej prehliadky slúži legitímnemu záujmu inštitúcií Únie, ktoré musia byť schopné plniť svoje úlohy, tento záujem nie je dôvodom na presun lekárskeho údajov z jednej inštitúcie do druhej bez súhlasu dotknutej osoby (pozri analogicky rozsudok z 5. októbra 1994, X/Komisia, už citovaný, bod 20). V prvom rade totiž treba poukázať na to, že lekárske údaje sú mimoriadne citlivé údaje, ako už bolo uvedené. Tieto údaje boli navyše zozbierané približne o dva roky skôr na presne vymedzené účely inštitúciou, s ktorou žalobkyňa po ukončení overovania zdravotnej spôsobilosti na výkon práce neuzavrela pracovný pomer. Parlament napokon mohol splniť svoju úlohu za podmienok, ktoré by menšou mierou zasahovali do základných práv žalobkyne. Mohol teda vykonať lekársku prehliadku naplánovanú na 7. januára 2009, prípadne vykonať nové lekárske vyšetrenia, požiadať žalobkyňu o súhlas s presunom sporných lekárskeho údajov alebo vychádzať z informácií, ktoré sa mu žalobkyňa zaviazala poskytnúť v januári 2009.
- 126 Na rozdiel od tvrdení Parlamentu rozhodnutie, ktorým posudkový lekár požiadal o presun údajov zozbieraných Komisiou, nepredstavuje akt s čisto lekárskeho významom, ktorý by bol vylúčený zo súdneho preskúmania. Posudkový lekár totiž požiadal o presun skôr, než vyšetril žalobkyňu a než táto poskytla zdravotnej službe informácie, o ktoré bola požiadaná.
- 127 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že posudkový lekár svojím posudkom porušil právo na rešpektovanie súkromného života žalobkyne a že z tohto dôvodu je teda aj sporné rozhodnutie nezákonné. Prvej časti žalobného dôvodu teda treba vyhovieť.
- Pokiaľ ide o druhú časť žalobného dôvodu založenú na porušení článkov 6 a 7 nariadenia č. 45/2001
- 128 Na úvod treba pripomenúť, že článok 1 nariadenia č. 45/2001 výslovne stanovuje, že inštitúcie a orgány Únie v súlade s týmto nariadením chránia základné práva a slobody fyzických osôb. Ustanovenia tohto nariadenia teda nemožno vykladať tak, že by mohli odôvodniť zásah do práva na rešpektovanie súkromného života v rozpore s článkom 8 EDĽP (pozri rozsudok Österreichischer Rundfunk a i., už citovaný, bod 91).
- 129 Z článku 7 nariadenia č. 45/2001 vyplýva, že inštitúcia alebo orgán Únie môže inej inštitúcii alebo inému orgánu Únie poskytnúť osobné údaje, ak sú tieto údaje nevyhnutné na legitímne plnenie úloh patriacich do právomoci inštitúcie alebo orgánu Únie, ktorý je ich príjemcom.
- 130 V tomto prípade nemožno spochybňovať, že preverovanie fyzickej spôsobilosti žalobkyne na výkon práce útvarmi Parlamentu patrí do legitímneho plnenia úloh tejto inštitúcie.
- 131 Ako však EDÚOÚ správne pripomína vo svojom vyjadrení vedľajšieho účastníka konania, táto skutočnosť sama osebe nepostačuje na preukázanie súladu sporného presunu lekárskeho údajov žalobkyne s ustanoveniami nariadenia č. 45/2001. Presun totiž musí byť na jednej strane „nevyhnutný“ na legitímne plnenie úloh inštitúcie. V tomto spore teda treba preukázať, že presun bol nevyhnutný na posúdenie fyzickej spôsobilosti žalobkyne útvarmi Parlamentu. Článok 7 uvedeného nariadenia na druhej strane výslovne stanovuje, že sa uplatňuje „bez toho, aby boli dotknuté články 4, 5, 6 a 10“ nariadenia.

- 132 Na posúdenie výhrady žalobkyne založenej na porušení nariadenia, najmä jeho článku 7, je teda potrebné preskúmať, či bola pri tomto presune dodržaná požiadavka nevyhnutnosti stanovená v tomto článku a súlad s ustanoveniami, na ktoré tento článok odkazuje, najmä s článkom 6 nariadenia. V tomto spore treba najprv preskúmať články 4, 6 a 10 nariadenia č. 45/2001, ktorých porušenie namieta žalobkyňa, a následne preskúmať, či možno požiadavku nevyhnutnosti presunu v zmysle článku 7 tohto nariadenia považovať za splnenú.
- 133 Po prvé, pokiaľ ide o články 4 a 6 nariadenia č. 45/2001, treba zdôrazniť, že podľa článku 4 ods. 1 tohto nariadenia musia byť osobné údaje spracovávané spravodlivo a zákonne, zhromažďované na konkrétne, explicitné a legitímne účely a ďalej nespracované spôsobom nezlučiteľným s týmito účelmi. Článok 6 tohto nariadenia ďalej stanovuje, že osobné údaje sa spracujú na účely iné ako tie, na ktoré boli zhromaždené, iba vtedy, ak je zmena výslovne povolená vnútornými pravidlami inštitúcie alebo orgánu Únie.
- 134 Ako správne tvrdí žalobkyňa a EDÚOÚ, v tejto veci je jasné, že jediným účelom lekárskeho údajov zozbieraných Komisiou o žalobkyňu v rámci vstupnej lekárskej prehliadky podľa ustanovení článku 83 PZOZ bolo umožniť určiť, či bola záujemkyňa v čase prijatia do zamestnania fyzicky spôsobilá na výkon funkcie v útvaroch Komisie.
- 135 Na jednej strane však treba poznamenať, že ďalšie spracovanie týchto lekárskeho údajov s cieľom overiť spôsobilosť žalobkyne na výkon funkcie v rámci Parlamentu v decembri 2008 predstavuje iný účel ako ten, na ktorý boli pôvodne zhromaždené. Parlament sa v tomto smere nemôže úspešne odvolávať na skutočnosť, že lekárske prehliadky vykonávané jednotlivými inštitúciami vychádzajú z toho istého právneho základu, uskutočňujú sa za rovnakých podmienok a zakladajú sa na rovnakých kritériách spôsobilosti. Súd Únie totiž vo viacerých rozsudkoch zdôraznil význam autonómie jednotlivých inštitúcií ako zamestnávateľov a vylúčil uplatnenie tvrdení založených na jednote verejnej služby Únie. Rozhodol tak, že úradníci prijatí jednou inštitúciou nemôžu požadovať rovnaké zaradenie ako úradníci inej inštitúcie, hoci všetci títo úradníci uspeli v tom istom výberovom konaní (rozsudok Súdu pre verejnú službu z 9. decembra 2010, Liljeberg a i./Komisia, F-83/05, bod 58). Okrem toho, hoci na základe zásady jednoty verejnej služby stanovenej v článku 9 ods. 3 Amsterdamskej zmluvy podliehajú všetci úradníci Únie jednotnému služobnému poriadku, táto zásada neznamena, že inštitúcie musia rovnakým spôsobom využívať právomoc voľnej úvahy, ktorú im služobný poriadok priznáva, zatiaľ čo pri riadení pracovníkov sa na ne, naopak, vzťahuje „zásada autonómie“, ako uviedol Súd prvého stupňa v rozsudku zo 16. septembra 1997, Gimenez/Comité des régions (T-220/95, bod 72).
- 136 Na druhej strane, hoci podľa článku 6 nariadenia č. 45/2001 musí byť zmena účelu zhromažďovania údajov výslovne stanovená vnútorným predpisom inštitúcie, z písomných vyjadrení a z pojednávania vyplýva, že zmenu účelu, na ktorý boli lekárske údaje žalobkyne zozbierané Komisiou v rokoch 2006 a 2007, nestanovuje nijaký text prijatý touto inštitúciou alebo Parlamentom. Presun týchto údajov medzi predmetnými inštitúciami sa zakladá len na praxi, o ktorej nie sú uchádzači o prijatie do zamestnania vôbec informovaní. EDÚOÚ navyše na pojednávaní tvrdil, pričom jeho tvrdenie nebolo spochybňované, že mu nebol oznámený postup Parlamentu spočívajúci v požadovaní presunu lekárskeho údajov týkajúcich sa uchádzačov o zamestnanie napriek tomu, že článok 27 nariadenia č. 45/2001 takéto oznámenie predpisuje. Čo sa týka Komisie, EDÚOÚ uvádza, že v stanovisku z 10. septembra 2007 vydanom v rámci predbežnej kontroly spisu tejto inštitúcie s názvom „Riadenie činnosti zdravotnej služby – Brusel – Luxemburg – najmä pomocou počítačovej aplikácie SERMED“ posudzoval len zlučiteľnosť presunu lekárskeho údajov na požiadanie právnej služby Komisie, Súdu pre verejnú službu alebo Európskemu ombudsmanovi vo výnimočných prípadoch s ustanoveniami nariadenia č. 45/2001. EDÚOÚ sa však v tomto stanovisku vôbec nezaoberal otázkou presunu lekárskeho údajov zozbieraných jednou inštitúciou pri príležitosti vstupnej lekárskej prehliadky do druhej inštitúcie alebo orgánu Únie, lebo úradník pre ochranu údajov Komisie takýto druh presunu údajov nenahlásil. EDÚOÚ zdôrazňuje, že v tomto stanovisku odporučil Komisii, aby sa v prípade uchádzačov uznaných za fyzicky nespôsobilých na prijatie do zamestnania lekárske údaje získané v rámci náborového konania uchovávali len po obmedzenú dobu, ktorá by mohla zodpovedať lehote,

počas ktorej je možné spochybníť údaje alebo rozhodnutie prijaté na základe nich. Komisia teda bola oprávnená uchovávať údaje týkajúce sa zdravotného stavu žalobkyne získané v rokoch 2006 a 2007, no len na účely konaní, ktoré žalobkyňa začala na súdoch Únie vo veciach F-33/08 a T-510/09 P po tom, čo ju Komisia odmietla prijať do zamestnania.

- 137 Po druhé, pokiaľ ide o článok 10 nariadenia č. 45/2001, treba zdôrazniť, že podľa odseku 1 tohto článku sa spracovanie lekárskeho údajov v zásade zakazuje. Odsek 2 článku 10 stanovuje, že odsek 1 sa neuplatňuje, ak dotknutá osoba poskytla svoj súhlas so spracovaním týchto údajov alebo ak je spracovanie nevyhnutné na účely dodržiavania konkrétnych práv a záväzkov prevádzkovateľa v oblasti pracovného práva.
- 138 Je však jasné, že žalobkyňa neposkytla súhlas s presunom lekárskeho údajov, ktoré sa jej týkali, z Komisie do Parlamentu.
- 139 Na druhej strane, hoci je pravda, že k spornému presunu došlo s cieľom umožniť Parlamentu overiť fyzickú spôsobilosť žalobkyne na výkon funkcie v tejto inštitúcii, pričom táto povinnosť vyplýva z článkov 82 a 83 PZOZ a možno ju považovať za „záväzok v oblasti pracovného práva“ v zmysle článku 10 ods. 2 písm. b) nariadenia č. 45/2001, nie je preukázané, že tento presun bol „nevyhnutný“ na splnenie tejto povinnosti. Ako teda zdôrazňuje EDÚOÚ a ako bolo uvedené v bode 125, bolo možné prijať iné opatrenia, ktoré by menšou mierou zasahovali do súkromia žalobkyne a Parlamentu by umožnili zabezpečiť plné uplatnenie článkov 82 a 83 PZOZ. Skôr než Parlament požiadal Komisiu o presun týchto údajov, mohol predovšetkým vyzvať žalobkyňu, aby mu poskytla určité informácie o svojej zdravotnej minulosti, a zabezpečiť vykonanie potrebných lekárskeho vyšetrení vlastnými útvarmi. Ani skutočnosť, že prenášané údaje boli pomerne staré, keďže boli zozbierané v rokoch 2006 a 2007, čiže viac než rok a pol pred prijatím sporného rozhodnutia, nevyzníeva v prospech tvrdenia Parlamentu, podľa ktorého bol tento presun nevyhnutný.
- 140 Ako teda správne uvádza žalobkyňa, Parlament sa nemôže odvolávať ani na to, že právnym základom sporného presunu bol článok 10 ods. 3 nariadenia č. 45/2001. Tento článok síce oprávňuje pracovníkov zdravotnej služby inštitúcie spracovávať údaje nevyhnutné na účely lekárskej diagnostiky spôsobilosti osoby na výkon funkcie, no jeho cieľom ani účinkom nie je povolenie takého presunu lekárskeho údajov ako v tejto veci, aj keby k nemu došlo medzi pracovníkmi zdravotných služieb dotknutých inštitúcií.
- 141 Po tretie, pokiaľ ide o článok 7 nariadenia č. 45/2001, ako správne tvrdí žalobkyňa, treba poukázať na to, že presun, ktorý sa nepovažuje za nevyhnutný v zmysle článku 10 nariadenia, sa nemôže považovať za nevyhnutný ani v zmysle článku 7 tohto nariadenia, keď ide o tú istú úlohu, čiže o posúdenie fyzickej spôsobilosti žalobkyne na výkon práce.
- 142 Z vyššie uvedeného vyplýva, že vzhľadom na mimoriadne citlivú povahu lekárskeho údajov žalobkyne a na okolnosti, za akých boli získané, Súd pre verejnú správu zastáva názor, že Parlament si spracovaním týchto údajov legitímne nesplnil úlohu, ktorá mu vyplýva z ustanovení článkov 82 a 83 PZOZ. Ak to chcel urobiť, mal požiadať o súhlas žalobkyne s presunom údajov alebo vykonať konkrétne lekárske vyšetrenia, a nie vychádzať bez predchádzajúceho súhlasu záujemkyne z lekárskeho údajov zozbieraných v rámci iného konania inou inštitúciou.
- 143 Žalobkyňa teda dôvodne tvrdí, že keď posudkový lekár Parlamentu požiadal Komisiu o presun týchto lekárskeho údajov, porušil ustanovenia článkov 6 a 7 nariadenia č. 45/2001, a na základe týchto údajov vydal protiprávny posudok o jej fyzickej spôsobilosti. Druhej časti žalobného dôvodu teda treba vyhovieť.
- 144 Parlament však vo svojich podaniach uvádza, že sporné rozhodnutie nebolo založené len na fyzickej ne spôsobilosti, ale aj na narušení vzťahu dôvery.

- 145 Súdu pre verejnú službu teda prináleží preskúmať, či Parlament skutočne uplatnil tento druhý dôvod a či tento dôvod môže opodstatniť sporné rozhodnutie.
- 146 Hoci sa však Parlament v spornom rozhodnutí a v rozhodnutí o zamietnutí sťažnosti odvoláva na skutočnosť, že žalobkyňa si nespĺnila povinnosť oznámiť, že v minulosti absolvovala lekársku prehliadku v inej európskej inštitúcii, nevyvodzuje z tejto skutočnosti priame právne následky, keďže tieto rozhodnutia sa z právneho hľadiska zakladajú len na konštatovaní, že žalobkyňa nespĺnila podmienku fyzickej spôsobilosti na výkon funkcie. Na rozdiel od tvrdení Parlamentu teda sporné rozhodnutie nevychádza z narušenia vzťahu dôvery.
- 147 Hoci Parlament chce svojou argumentáciou predložiť súdu nahradenie dôvodov, treba poukázať na to, že uplatnenie takéhoto dôvodu, ktorý by mohol zákonným spôsobom odôvodniť sporné rozhodnutie, počas konania nemôže byť prekážkou zrušenia tohto rozhodnutia (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdu prvého stupňa z 10. decembra 2003, Tomarchio/Komisia, T-173/02, bod 86, a z 15. marca 2006, Leite Mateus/Komisia, T-10/04, bod 43) s výnimkou prípadov viazanej právomoci správneho orgánu v danej oblasti.
- 148 V tejto veci však Parlament nemôže tvrdiť, že bol v takejto situácii viazanej právomoci, lebo pokiaľ ide o dôvod súvisiaci s narušením vzťahu dôvery, má širokú právomoc voľnej úvahy (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu pre verejnú službu z 15. decembra 2010, Angulo Sánchez/Rada, F-67/09, body 76 až 78).
- 149 V čase prijatia sporného rozhodnutia Parlament v každom prípade nemohol tvrdiť, že žalobkyňa ho úmyselne neinformovala o tom, že pracovala pre Komisiu alebo že už absolvovala lekársku prehliadku v inej inštitúcii. Z bodov 29 a 31 tohto rozsudku totiž vyplýva, že žalobkyňa a správny orgán sa dohodli na tom, že žalobkyňa Parlamentu v januári 2009 zašle dokumenty potrebné na založenie náborového spisu. Nebolo teda vylúčené, že žalobkyňa tieto informácie poskytne Parlamentu pred nástupom do zamestnania alebo počas lekárskej prehliadky, na ktorú bola pozvaná a ktorá sa mala uskutočniť 7. januára 2009.
- 150 Z toho vyplýva, že sporné rozhodnutie treba zrušiť, pričom nie je potrebné posúdiť posledný žalobný dôvod založený na existencii psychického obťažovania.

4. O návrhu na poskytnutie náhrady škody

Tvrdenia účastníkov konania

- 151 Žalobkyňa tvrdí, že porušenia práva, ku ktorým došlo počas vstupnej lekárskej prehliadky, predstavujú pochybenia, ktoré vedú k vzniku zodpovednosti Parlamentu, keďže jej jednak spôsobili majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu a jednak sú v priamej súvislosti s ujmu, ktorej sa dovoľáva.
- 152 Pokiaľ ide o majetkovú škodu, žalobkyňa tvrdí, že v dôsledku pochybení, ktorých sa Parlament dopustil, stratila veľmi vysokú šancu na obsadenie voľného pracovného miesta v rámci Parlamentu, pričom toto zamestnanie mohla vykonávať na dobu neurčitú. Požaduje teda odškodnenie zodpovedajúce 95 % rozdielu medzi platom, ktorý mala poberať od 2. februára do 2. augusta 2009, a podporou v nezamestnanosti, ktorú počas tohto obdobia skutočne poberala. V tomto smere požaduje „dočasné“ odškodnenie vo výške 50 000 eur.
- 153 Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, žalobkyňa požaduje sumu 20 000 eur z dôvodu pocitu krivdy, ktorý mala v dôsledku zablokovania svojho prijatia do Parlamentu a mnohých porušení práva, najmä porušenia svojho práva na rešpektovanie súkromného života.

- 154 Parlament tvrdí, že návrh na poskytnutie náhrady škody treba zamietnuť. Žalobkyňa totiž nepreukázala existenciu pochybenia.
- 155 Pokiaľ ide o majetkovú škodu, Parlament na jednej strane ďalej usudzuje, že škoda nie je skutočná a určitá, lebo nebolo preukázané, že žalobkyňa by bola prijatá do zamestnania, keby sa lekárska prehliadka uskutočnila bez presunu lekárskeho údajov z Komisie. Na druhej strane Parlament usudzuje, že táto škoda je nadhodnotená a v nijakom prípade nemôže zodpovedať sume 50 000 eur. Plat, ktorý by žalobkyňa mohla poberať od 2. februára do 2. augusta 2009, by podľa Parlamentu dosiahol najviac 15 600,60 eura. Od tejto sumy by bolo navyše treba odpočítať podporu v nezamestnanosti, ktorú v tom období poberala. Takto získanú sumu by napokon bolo potrebné vynásobiť redukčným koeficientom, aby sa zohľadnila skutočnosť, že šanca žalobkyne na prijatie do zamestnania bola nízka.
- 156 Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, Parlament tvrdí, že žalobkyňa neuvádza dostatočne jasne, v čom by táto ujma mala spočívať, a pripomína ustálenú judikatúru, podľa ktorej zrušenie napadnutého rozhodnutia v zásade predstavuje vhodnú a dostatočnú náhradu vzniknutej nemajetkovej ujmy.

Posúdenie Súdom pre verejnú službu

- 157 Podľa ustálenej judikatúry predpokladá vznik zodpovednosti správneho orgánu splnenie súhrnu podmienok, pokiaľ ide o protiprávnosť konania vytykaného inštitúciám, reálnu existenciu škody a existenciu príčinnej súvislosti medzi konaním a uvádzanou škodou (rozsudky Súdneho dvora z 1. júna 1994, Komisia/Brazzelli Lualdi a i., C-136/92 P, bod 42, a z 21. februára 2008, Komisia/Girardot, C-348/06 P, bod 52). Tieto tri podmienky sú kumulatívne. Neexistencia jednej z nich postačuje na zamietnutie návrhu na náhradu škody.
- 158 Pokiaľ ide o príčinnú súvislosť, v zásade je potrebné, aby žalobca predložil dôkaz o priamej a určitej príčinnej súvislosti medzi pochybením, ktorého sa dopustila inštitúcia, a uvádzanou škodou (rozsudok Súdu prvého stupňa z 28. septembra 1999, Hautem/EIB, T-140/97, bod 85).
- 159 Miera istoty príčinnej súvislosti vyžadovaná judikatúrou je však dosiahnutá, ak nezákonnosť, ktorej sa dopustila inštitúcia Únie, s určitou pravdepodobnosťou zbavila osobu nie nevyhnutne samotného prijatia, o ktorom dotknutá osoba nemôže nikdy preukázať, že naň mala právo, ale veľkej šance byť prijatá ako úradník alebo zamestnanec, pričom to má pre dotknutú osobu dôsledok, ktorý spočíva v majetkovej škode predstavujúcej stratu príjmu. Ak sa za okolností prejednávanej veci zdá veľmi pravdepodobné, že príslušná inštitúcia Spoločenstva by pri zákonomnom postupe zamestnanca prijala, teoretická neistota týkajúca sa výsledku riadne uskutočneného prijímania do zamestnania nemôže vylučovať náhradu skutočnej majetkovej škody, ktorá vznikla dotknutej osobe zamietnutím žiadosti o prijatie na pracovné miesto, ktoré mohla reálne získať (rozsudok Súdu prvého stupňa z 5. októbra 2004, Sanders a i./Komisia, T-45/01, bod 150; rozsudok Súdu pre verejnú službu z 22. októbra 2008, Tzirani/Komisia, F-46/07, bod 218).
- 160 Pokiaľ ide o majetkovú škodu, žalobkyňa oprávnene tvrdí, že keby sa Parlament nedopustil protiprávneho konania, pričom jeho posudkový lekár vychádzal z neaktuálnych lekárskeho údajov a sám nevykonával lekárske vyšetrenie spôsobilosti stanovené v PZOZ, mala by veľkú šancu byť prijatá do zamestnania.
- 161 Parlament totiž v prvom rade už žalobkyňu informoval o tom, že je prijatá. Rozhodnutie o prijatí do zamestnania teda nebolo len potenciálne, ale skutočné, a prijatie žalobkyne záviselo len od uznania jej fyzickej spôsobilosti na výkon funkcie.

- 162 Na rozdiel od tvrdení Parlamentu ďalej nie je preukázané, že keby sa vstupná lekárska prehliadka riadne vykonala s prihliadnutím výlučne na informácie o zdravotnom stave žalobkyne, ktoré by zdravotná služba Parlamentu získala v januári 2009, záujemkyňa by nebola prijatá do zamestnania. Lekárske údaje, ktoré boli dôvodom na odmietnutie prijatia žalobkyne do zamestnania Komisiou v roku 2007, sa totiž mohli zmeniť a mohli odôvodniť uznanie spôsobilosti žalobkyne na výkon práce v útvaroch Parlamentu.
- 163 Od uchádzača o pracovné miesto napokon nemožno požadovať, aby svojho budúceho zamestnávateľa úplne informoval o svojom zdravotnom stave v minulosti. Ako rozhodol Súdny dvor, právo na rešpektovanie súkromného života zakotvené v článku 8 EDLP a vyplývajúce zo spoločných ústavných tradícií členských štátov predstavuje jedno zo základných práv zaručených právnym poriadkom Únie (pozri rozsudok Komisia/Nemecko, už citovaný, bod 23). Zahŕňa najmä právo osoby na utajenie jej zdravotného stavu (rozsudok Súdneho dvora z 5. októbra 1994, X/Komisia, už citovaný, bod 17).
- 164 Samozrejme, zamestnávateľ môže vykonať vyšetrenia umožňujúce posúdenie fyzickej spôsobilosti osoby, ktorú prijíma do zamestnania, a ak táto osoba využije svoje právo odmietnuť absolvovanie takýchto vyšetrení, zamestnávateľ z toho môže vyvodiť primerané dôsledky a nepodstúpiť riziko spojené s prijatím dotknutej osoby do zamestnania (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. októbra 1994, X/Komisia, už citovaný, body 20 a 21).
- 165 V tejto veci však nie je isté, že keby Parlament nemal k dispozícii informácie získané od zdravotnej služby Komisie, mal by pochybnosti o zdravotnom stave žalobkyne a uskutočnil by podrobné vyšetrenia, aj vzhľadom na to, že jej bola ponúknutá len krátkodobá zmluva. Aj za predpokladu, že žalobkyňa by, ako zjavne tvrdí, Parlament v rámci zdravotnej prehliadky, ktorá sa mala uskutočniť v januári 2009, informovala o tom, že trpela istými problémami, v dôsledku ktorých navštívila psychiatrov, nie je isté, že takáto informácia by inštitúciu viedla k zamietnutiu žiadosti záujemkyne o pracovné miesto. Ak by samotná informácia o iných než fyziologických problémoch mala byť automatickým dôvodom na zamietnutie prijatia do zamestnania zo strany zamestnávateľa, viedlo by to k vážnym problémom v súvislosti s prístupom k zamestnaniu pre mnohé osoby, ktoré v minulosti trpeli takýmito ťažkosťami, hoci len krátku dobu.
- 166 Súd pre verejnú službu za daných okolností zastáva názor, že žalobkyňa bola pripravená o reálnu šancu byť prijatá do zamestnania na dobu určitú a že túto stratu šance možno *ex aequo et bono* vzhľadom na všetky informácie, ktoré má Súd pre verejnú službu k dispozícii, ohodnotiť na 50 % (pozri analogicky rozsudok Súdu prvého stupňa zo 6. júna 2006, Girardot/Komisia, T-10/02, body 118 a 119). Vzhľadom na plat, ktorý žalobkyňa mohla poberať počas trvania pracovného pomeru zmluvného zamestnanca a ktorý Parlament vyčíslil na 15 600,60 eura, ako aj na jej príjmy počas predmetného obdobia, keď poberala podporu v nezamestnanosti vo výške približne 960 eur mesačne, a keďže neexistuje dôkaz o tom, že pracovný pomer žalobkyne by sa mohol predĺžiť nad rámec šiestich mesiacov, treba Parlamentu *ex aequo et bono* uložiť, aby žalobkyňu uhradil sumu 5 000 eur ako náhradu majetkovej škody.
- 167 Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, treba poukázať na to, že samotné zrušenie napadnutého aktu môže predstavovať vhodnú a v zásade dostatočnú náhradu tejto ujmy (rozsudky Súdu prvého stupňa z 26. januára 1995, Pierrat/Súdny dvor, T-60/94, bod 62, a z 21. januára 2004, Robinson/Parlament, T-328/01, bod 79; rozsudok Súdu pre verejnú službu z 13. decembra 2007, Sundholm/Komisia, F-42/06, bod 44).
- 168 Súd Únie však pripustil určité výnimky z tohto pravidla.
- 169 Po prvé zrušenie protiprávneho aktu nemôže predstavovať úplnú náhradu nemajetkovej ujmy, ak tento akt obsahuje hodnotenie schopností alebo správania dotknutej osoby, ktoré by jej mohlo ublížiť (pozri rozsudok Súdneho dvora zo 7. februára 1990, Culin/Komisia, C-343/87, body 25 až 29; rozsudok Pierrat/Súdny dvor, už citovaný, bod 62).

- 170 V tejto veci však hodnotenie postoja žalobkyne zo strany Parlamentu v spornom rozhodnutí a v odpovedi na sťažnosť možno do istej miery považovať za zraňujúce. Parlament jej totiž výslovne vytýka, že ho úmyselne neinformovala o tom, že už absolvovala vstupnú lekársku prehliadku v Komisii, čím porušila svoje povinnosti. Takýmto vyjadrením Parlament otvorene spochybnil dobrú vieru žalobkyne, zatiaľ čo tá ho jednak informovala o svojich pracovných skúsenostiach v útvaroch Komisie a jednak mu počas lekárskej prehliadky mohla poskytnúť tieto informácie a ich súvislosti. Hodnotenie vyjadrené Parlamentom v rozhodnutí, ktoré už bolo vyššie označené za nezákonné, tak žalobkyni priamo spôsobilo nemajetkovú ujmu (rozsudok Súdu prvého stupňa z 23. marca 2000, Rudolph/Komisia, T-197/98, bod 98).
- 171 Po druhé zrušenie protiprávneho aktu správneho orgánu nemôže predstavovať úplnú náhradu spôsobenej nemajetkovej ujmy, ak je protiprávne konanie, ku ktorému došlo, zvlášť závažné (rozsudok Súdu prvého stupňa z 30. septembra 2004, Ferrer de Moncada/Komisia, T-16/03, bod 68; rozsudok Súdu pre verejnú službu zo 7. júla 2009, Bernard/Europol, F-99/07 a F-45/08, bod 106).
- 172 V tejto veci sú však jednotlivé protiprávne konania, ktorých sa Parlament dopustil, najmä porušenie práva na rešpektovanie súkromného života a nariadenia č. 45/2001, mimoriadne závažné, čo je dôvod na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy.
- 173 Po tretie z judikatúry vyplýva, že samotné zrušenie aktu nemôže predstavovať vhodnú a dostatočnú náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej týmto aktom, ak je zbavené akéhokoľvek potrebného účinku (rozsudok Tzirani/Komisia, už citovaný, bod 223).
- 174 V tejto veci je síce ešte možné prijať opatrenia na nápravu protiprávneho konania, ku ktorému došlo, napríklad uskutočnením novej lekárskej prehliadky žalobkyne, no zrušenie sporného rozhodnutia by mohlo byť zbavené akéhokoľvek konkrétneho účinku. Informácie o zdravotnom stave žalobkyne, ktoré Parlament protiprávne získal, totiž môžu vyvolať pochybnosti, v dôsledku ktorých bude pre zdravotnú službu tejto inštitúcie ťažké objektívne posúdiť zdravotný stav žalobkyne, a v každom prípade je málo pravdepodobné, že by Parlament chcel zamestnať žalobkyňu, s ktorou nikdy neuzavrel pracovný pomer, vo svojich útvaroch ako zmluvného zamestnanca.
- 175 Zrušenie sporného rozhodnutia teda nepredstavuje úplnú náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej žalobkyni. Táto ujma bude spravodlivo ohodnotená najmä vzhľadom na závažnosť zisteného protiprávneho konania a na jeho následky, keď sa vyčíslí na sumu 25 000 eur.
- 176 Zo všetkých vyššie uvedených úvah vyplýva, že Parlamentu sa ukladá povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 25 000 eur ako náhradu za spôsobenú majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu, vrátane všetkých úrokov.

O trovách

- 177 V súlade s článkom 87 ods. 1 rokovacieho poriadku, pokiaľ ďalšie ustanovenia ôsmej kapitoly druhej hlavy uvedeného rokovacieho poriadku neustanovujú inak, účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.
- 178 Článok 89 ods. 2 rokovacieho poriadku stanovuje, že ak účastníci konania mali úspech len v časti predmetu konania, Súd pre verejnú službu môže rozdeliť náhradu trov konania medzi nich alebo rozhodnúť, že každý z nich znáša vlastné trovy.
- 179 Keďže v tejto veci sa žaloba v podstate vyhovel, spravodlivým posúdením okolností prípadu je rozhodnutie, že Parlament znáša vlastné trovy konania, ako aj trovy žalobkyne.
- 180 Podľa článku 89 ods. 4 rokovacieho poriadku vedľajší účastník konania znáša vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

SÚD PRE VEREJNÚ SLUŽBU (prvá komora)

rozhodol a vyhlásil:

- 1. Rozhodnutie z 19. decembra 2008, ktorým Európsky parlament odvolal ponuku pracovného miesta, ktorú predložil V, sa zrušuje.**
- 2. Európsky parlament je povinný uhradiť V sumu 25 000 eur.**
- 3. V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.**
- 4. Európsky parlament znáša svoje vlastné trovy konania a je povinný nahradiť trovy konania žalobkyne.**
- 5. Vedľajší účastník konania Európsky dozorný úradník pre ochranu údajov znáša vlastné trovy konania.**

Gervasoni

Kreppel

Rofes i Pujol

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 5. júla 2011.

Tajomníčka
W. Hakenberg

Predseda komory
S. Gervasoni